Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Møller, O. M.; af O. M. Møller.
Titel | Title:	Nina : En psykologisk Skildring
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København : F. H. Eibe, 1883
Fysiske størrelse | Physical extent:	119 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

37.- 423.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021682838

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

NINA.

EN PSYKOLOGISK SKILDRING

AF

O. M. MØLLER.

Das erschafft der Dichter nicht!
Heine.

KØBENHAVN.
F. H. EIBES FORLAG.
TRYKT HOS NIELSEN & LYDICHE.
1883.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

I.

De drivende, regntunge Skyer gled langsomt over Himlen kantede med et gulrødt, stundom over i det dybere røde spillende Skær fra den synkende Sol. Nordpå trak en Byge ind over Land; mørke, dalende Skyer lå tæt over den modsatte Bred, og man kunde sé, at det endnu regnede på den anden Side af Floden.

Solen gik ned. Hen over Markerne langs Bredden fandt et énligt, tøvende Solblink Vej; man anede, hvorledes de endnu af Regnen våde Strå der inde glitrede i Lyset, nu og da rystede af sagte, sukkende Vindpust, så at Dråberne trillede ned ad de grønne Stilke. En kredsende Måge bredte undertiden de våde Vinger til spejdende Fart ud over Vandet, og når Floden en Gang imellem på én af sine mangfoldige Snoninger førte Båden nærmere ind mod Kysten, kunde man tydelig høre den

énsformige, sjappende Lyd af Flodbølgernes Slag mod Breddens Stene.

Det var sént på Høsten og Vejret ikke det behageligste. Det blæste temmelig stærkt, og en Gang imellem kom der en Regnbyge. Desuden begyndte det at mørknes; der kunde ikke være Tale om at nå Heidelberg inden Aften.

Dampbåden skar imidlertid rask gennem Vandet. Nu og da kom der et hæftigt Vindstød, der krusede Vandfladen til små sorte Bølger og jagede Røgen fra Skorstenen omkring i vilde, usammenhængende Skyer.

Det var koldt. Begge Flodbredder lå dunkle og utydelige for Øjet; Druerne var længst indhøstede, og dèr inde spillede den samme Vind, der fór Båden forbi, Bold med Rankernes gulnede Blade.

Så begyndte det at regne igen.

Vandet skvulpede énsformig mod Siden af Båden; Maskinen arbejdede hurtig og regelmæssig, og Vinden fór pibende forbi Skorstenen og de til denne hørende Opstandere uden dog at genere Passagererne synderlig; de lå omtrent i Bunden af Båden og hørte den kun suse hen over deres Hoveder.

Det regnede kun ganske fint.

Så fik de Lanternen op; det var altid en Afveksling. Højt oppe i Luften gled en stor Fugl langsomt hen over deres Hoveder for et Øjeblik efter skjult af Tusmørket at tabe sig i det fjærne.

Endelig nå'de man Heidelberg.

Det regnede endnu bestandig. Passagererne forsvandt efterhånden til forskjellige Sider og tilsidst stod kun en ung Mand i en lang, lys Kappe og med en stor, blød Hat på Hovedet ene tilbage på Havnepladsen med Vadsækken i den ene Hånd og Paraplyen i den anden.

Det var den unge Dr. Otto Jünger, nylig ansat som første Assistent ved det astronomiske Observatorium i Heidelberg og desuden bekendt som Forfatter til en det foregående År udkommet Roman: „Schattenbilder", der havde gjort en Del Lykke.

Det var første Gang, han var i Heidelberg.

Han havde studeret i Berlin under den bekendte Professor Encke, og da det nævnte Embede, omtrent samtidig med at han disputerede for Doktorgraden, var bleven ham til-

budt, havde han ingen Grund haft til ikke at modtage det.

Og hvorfor ikke Heidelberg lige så godt som ethvert andet Sted i Verden? Egnen er jo smuk — sjælden smuk endogså; Byen har sit berømte Universitet og dertil hørende Bibliothek, og Heidelbergenserne have Ord for at være et ret gemytligt og livligt Folkefærd. Regn så hertil Slotsruinen med sit vældige „Heidelberger Fasz", — — hvorfor så ikke Heidelberg? — Lige så godt det da som det kedsommelige Berlin.

Det begyndte at regne stærkere; Modtagelsen kunde just ikke ubetinget kaldes glimrende. Et Par énlige Lygter oplyste Pladsen; Himlen lå mørk og regntung ind over Byen, og det var lige, at man kunde skimte Omridset af de nærmeste Bygninger. Ude fra Havnen hørtes nu og da en Dampbåds Piben, og Skæret fra en Lanterne spillede usikkert hen over Floden.

Den unge Doktor så' sig forgæves om efter en Vogn; som han senere erfarede, var det ikke tilladt Droskekuskene at holde på selve Havnepladsen. Kun en Drager kom hen imod ham og tilbød at bære hans Tøj for ham.

Han gav ham da Vadsækken og sin Garantiseddel med Påbud om endnu samme Aften at bringe den øvrige Bagage hen i Quer-Strasze Nr. 5, hvor Direktøren for Observatoriet, Professor Zöllner, på hans Opfordring allerede i Forvejen havde lejet et Par Værelser til ham. Det gjaldt nu blot for ham selv at finde Gaden, og han lod derfor først Drageren forklare sig, hvilken Vej han havde at gå, indprentede sig denne så godt, han kunde, og begav sig så trøstig på Vejen.

— „Først følge Hovedgaden, så over Torvet, forbi Peterskirken og ned gennem den lange Kejsergade, så var det den første Gade på højre Hånd."

Dette skulde nu synes ganske klart, — særlig for en Matematiker, — men ikke desto mindre tog Doktoren dog fejl af Vejen. Kirken kom han ganske rigtig forbi, men Kejsergaden var det ham ikke muligt at finde. Sagen var ganske simpelt den, at det var Helligåndskirken og ikke Peterskirken, han var gået efter. Så stod han da og vidste ikke, til hvilken Side han skulde gå. Det regnede ganske artig, og der var ikke et Menneske at sé i hele Gaden. De gode Heidelbergensere holdt åbenbart ikke af Regnvejr; for Resten

var det også blevet temmelig sént. Han var ikke langt fra at bande højt. Endelig langt om længe så' han ved Lygteskæret en énlig Skikkelse komme ned ad Gaden. Det var altså den første Heidelbergenser, han skulde komme i nærmere Berøring med; han agtede nemlig at spørge vedkommende om Vejen. Hvis hans Hjærte ikke bankede af Forventning, burde det have gjort det!

Alt som Skikkelsen kom nærmere, blev han lidt efter lidt enig med sig selv om, at Personen måtte høre til den kvindelige Dél af Befolkningen. Det viste sig nemlig at være en ung Dame, der i et langt, brunligt Overstykke, som særlig syntes bestemt til at tages på i Regnvejr, langsomt og uden Paraply kom ned ad Gaden.

Alt i Byen syntes i det hele taget at tyde på Regnvejr. Lige over for så's ikke mindre end to Paraplymagerbutiker (hvis respektive Ejere rimeligvis så' ikke lidet skævt til hinanden), den ene med en rød, den anden med en blå Regnskærm til Skilt. Tagrenderne lod til at være særlig godt vedligeholdte (det pjaskede, så vidt det var muligt at opdage, kun ned fra én eneste), og Rendestenene var så dybe, at det skulde synes en Umulighed, at

de nogensinde kunde løbe over deres Bredder, selv om det regnede aldrig så meget. Vandet flød også rigelig i dem; det pjaskede og sprøjtede ud fra alle de Rør, der var bestemt til fra Tagrenderne at føre Vandet ned i Rendestenene.

Den unge Pige syntes ikke at tage synderlig Notice af Regnvejret. Hun gik i dybe Tanker, og det slette Vejr virkede snarere velgørende på hende, end det forhindrede hende i at forlænge sin Spaseretur. Først da hun var ganske tæt ved Doktoren, så' hun op. Hun var alt andet end smuk. Dersom alle Heidelbergs kvindelige Indvaanere lignede hende, skulde man ikke synes, at den unge Mand havde nødig at ængstes for sit Hjærtes Fred.

Hun kunde efter alt at dømme være godt og vel en Snes År gammel. Håret så' ud til for ikke lang Tid siden at have været ganske kort afklippet, Kroppen holdt hun temmelig for over bøjet og syntes i det hele taget ikke at ofre sin ydre Person nogen særdeles Opmærksomhed. Der var kort sagt udbredt noget vist, — jeg kan ikke sige emanciperet, heller ikke ukvindeligt eller absolut uskønt — over hende; lad mig i Mangel af et bedre

Udtryk sige: noget på én Gang originalt og problematisk. Hun vilde have interesseret en Psykolog mere end en Balkavalér! Hendes Ansigtstræk var hverken smukke eller regelmæssige. De fleste vilde ligefrem have kaldt dem grimme, hvis de ikke havde været interessante, thi det var de.

Således var det Indtryk, hun gjorde på den unge Doktor. Han fik så at sige Indtrykket af at stå overfor et Fænomen, — ét som hans kære gamle Professor Raaschau ikke havde kendt eller omtalt i sine psykologiske Forelæsninger. Hans Følelse af at være fremmed i Staden, Omgivelsernes Ensomhed og Ukendthed, det usikre Lys og selve Regnvejret bidrog måske sit til at forøge dette Indtryks Styrke. Han var ikke langt fra at være nysgærrig efter at høre hendes Stemme.

„Om Forladelse, Frøken", sagde han og lettede på Hatten, „De vil da ikke sige mig, hvilken Vej jeg skal gå for at komme til Quer-Strasze?"

Der lå i dette Øjeblik et Skær af noget dybt og indadvendt over hendes Ansigt; hun var ikke langt fra at smile; Øjnene var livlige og udtryksfulde. De var i det hele taget

det eneste smukke ved hendes Person. Hun syntes et Øjeblik at samle sine Tanker; de var øjensynlig langt på den anden Side Quer-Strasze.

„Det er den anden Gade på højre Hånd“, sagde hun derpå; „De behøver blot blive ved at gå lige frem.“

Hendes Stemme røbede en fast og bestemt Karakter, og den raske, energiske Måde, hvorpå hun efter hver Sætning lukkede Munden, tydede på Alvor og en vis Indesluttethed i sig selv. Hun vidste både, hvad hun sagde og gjorde.

Doktoren takkede for Underretningen.

„Det regner temmelig stærkt“, tilføjede han, „og jeg sér, De har ingen Paraply, — jeg véd ikke, om De vil låne denne? . . .“

Han ménte, den ene Tjeneste kunde være den anden værd, og desuden var det en Ejendommelighed ved ham, at han gærne blev galant stemt i Regnvejr.

„Å, jeg bryder mig ikke det allermindste om Regnen“, svarede hun, — „ellers Tak!“

En let Bøjning med Hovedet, — og borte var hun.

Han stirrede et Øjeblik efter hende; der havde virkelig været noget interessant ved

hende, der havde lagt Beslag på hans Opmærksomhed, — hvilket var han imidlertid ikke ganske på det rene med. Dog, — det vilde nok komme siden; den første Gang han traf hende, vilde sagtens ikke blive den sidste.

Dette til Introduktion!

II.

Den unge Doktor kunde vel have tilbragt omtrent en fjorten Dages Tid i Heidelberg, da han en Dag var oppe for at se den berømte Ruin af det gamle Residentsslot.

Når man nævner Ordet Ruin, forbinder man gærne med dette Udtryk Forestillingen om en gammel fuldstændig forfalden Bygning, hvoraf der endnu kun er enkelte Brudstykker af tykke, mosbegroede Mure tilbage. Hist og her kan måske en Levning af et nedstyrtet Tårn rage en Smule i Vejret, og Allikerne kunne bygge Rede deroppe i de mange Huller og Fordybninger og flagre skrigende og støjende rundt om, når nogen nærmer sig Stedet. For hvert Skridt, man gør, må man høre

Gruset knase under Fødderne, og blæser det en Smule, falder det tæt ned over én med Sand og Kalkstøv. Vegetationen indskrænker sig til storbladet Græs, mørkt, saftiggrønt Mos og skidenfarvet Lav. Kommer det højt, kan en énlig Efeu eller utæmmet Vinranke slynge sig op ad Muren og en vild, hvid Rose måske sprede sine Blade over den trøstesløse Ensomhed.

Alt dette passer imidlertid slet ikke på Ruinen i Heidelberg. Den ligner ingen anden. Har man én Gang sét den, glemmer man den ikke mere, — særlig dens østre Ende. Ikke for intet siges Michel Angelo at have tegnet Udkastet til denne Fløj. Der er en Rigdom, en yppig sydlandsk Fylde i disse betagende arkitektoniske Former, som man skal rejse langt for at finde Magen til. Og så Beliggenheden! Ikke alene er selve Slotsgården med sit Granit-Springvand og afbrudte Marmorsøjler en dejlig naturlig Have, kun lidet bekendt med Saks og Spade og netop derfor desto mere frisk og indbydende; men når man vandrer gennem den lange hvælvede Gang i den nordlige Fløj, kommer man tilsidst ud på en Altan, hvorfra man har en vid Udsigt mod Nord.

Der nede ligger Heidelberg i malerisk Uorden med sine mange røde og sorte Tage; så kommer Neckaren, der som et skinnende Sølvbånd snor sig gennem Dalen, og så endelig det skovrige Odenwald, hvis sollyse Bjærgtoppe blåne i det fjærne.

Det var som sagt denne Ruin, Doktoren for første Gang var oppe at sé. I Grunden havde han flere Gange tænkt på den unge Pige, gennem hvem han havde modtaget et af de første Indtryk af den By, i hvilken han i det mindste for en Tid skulde opslå sin Bopæl. Hun var jo den første af Heidelbergs Indvånere, med hvem han havde talt på selve Byens Grund. Så ligegyldige slige Småting end i og for sig kunne være, fæstner de sig dog ofte mærkværdig godt i Hukommelsen.

Endnu havde han ikke sét hende igen; det skulde først ské her oppe på Ruinen. Da han gennem den med Statuer prydede Hvælving kom ud på Stenaltanen, der fører ned i Slotsgården, så' han nemlig en ung Dame sidde tæt ved og male.

Det var hende.

Stedet var énsomt. Hun sad med Ryggen vendt mod en med vild Vin bevokset faldefærdig Mur og malede en Gruppe af store

Kastanietrær, hvis Løv allerede spillede i alle Efterårets brune og rødlige Farver. En Gang imellem lod hun Hånden med Penslen synke, fordybet, som det syntes, i Betragtningen af den Gruppe, der var Genstand for hendes Studie. Så kunde hun på én Gang, som pludselig vågnende af dybe Tanker, fare med Hånden hen over Panden, gribe Penslen på ny og atter blande Farverne med fornyet Ivrighed. Og dog var det ikke svært at bemærke, at ikke alle hendes Tanker dvælede ved det Arbejde, hun havde for sig. Der var noget adspredt, noget fraværende udbredt over hende, og når hun lod Penslen synke og holdt Øjnene stivt hæftede på den maleriske Trægruppe, da var det i Virkeligheden ikke denne, hun studerede. Langt snarere bar Tankerne hende bort mod et for andre ukendt noget, der i Ensomheden lagde Beslag på hendes Væsen.

Det morede til en vis Grad Doktoren at sé hende igen. Da han hilste på hende (i de små sydtydske Byer, hilser man gærne hinanden uden egentlig nogensinde at være truffet sammen), så' hun et Øjeblik op fra Lærredet, bøjede Hovedet let til Svar på hans Hilsen og malede så uforstyrret videre. Hun havde måske ikke engang kendt ham igen; men hun

gjorde også nu ligesom hin Aften det Indtryk på ham at være en ejendommelig og interessant Karakter, som han uvilkårlig fik Lyst til at lære nærmere at kende. Ligefrem gå hen og tiltale hende vilde han ikke; det kunde synes påtrængende, og desuden fik han Indtrykket af, at hun helst vilde være i Fred og kun, hvis han alligevel havde tiltalt hende, have svaret med Enstavelsesord. Nu satte han hende blot in mente; en anden Gang vilde de nok komme til at tale sammen.

At hun sad ganske alene og malede på et Sted, hvor der så sjælden kom et eneste Menneske, var forøvrigt også betegnende. Hvem og hvad var hun? Hvad indeholdt denne Personlighed, og hvad var det, der drev ham til at efterforske dette?

Tiden vilde vise det.

Han gik langsomt videre, eftertænksomt kunde man gærne sige, dersom det blot havde været ham bevidst, hvad han egentlig tænkte på. Der er ikke få Tanker, som ikke komme til Bevidsthed, — mulig kun Tanker i uegentlig Forstand, men de frembringes dog ved den samme Hjærneproces som den bevidste Tanke og gå sandsynligvis over i Nervesystemet som

Følelser, der, i det Øjeblik de komme til Bevidsthed, atter kunne påvirke Hjærnen.

Så kan det samme gentage sig på ny, men dog sagtens ikke omsonst. Hver eneste Tanke, hver Følelse udvikler og individualiserer Karakteren.

Doktoren gik som sagt videre.

Et Øjeblik efter stod han på Altanen på Slottets nordre Side, hvorfra man har Udsigt hélt ud over Neckaren og Odenwald. Solen stod lavt på Himlen og kastede et rødligt Skær ud over Landskabet. Odenwalds Skove stod for største Delen mørke og afløvede, og over dem strakte sig længere borte de høje blånende Fjældtoppe i Vejret. Neckaren flød rolig gennem Dalen; alt var stille og fredeligt.

Han satte sig ned på Fodstykket af en gammel Sténsøjle, således at han kunde sé ud over Landskabet.

Det måtte være noget for hende, denne Udsigt, — siden hun nu engang gav sig af med at male. Hun stod måske tit på denne Altan og så' Solen synke bag de glødende Fjældtoppe, ja måske plejede hun endogså at sidde netop på den samme Sténsøjle. Det var i det mindste ikke usandsynligt.

Han faldt i Tanker. Ensomheden i For-

bindelse med Stedets Skønhed var tillokkende dejlig; den indbød til at hvile ud og drømme.

Således blev han siddende længe. Uformærkt gled Solen længere og længere ned mod Horisonten; Landskabet antog lidt efter lidt mørkere og mørkere Farver, og tilsidst glitrede endnu kun de høje Bjærgtoppe i Lyset fra den synkende Sol.

Klokkerne begyndte at ringe nede i Byen, først fra Peterskirken og straks efter også fra Helligåndskirken. En énlig Stjærne begyndte at glimte på den endnu lyse Himmel.

Endelig rejste han sig for at gå; inden Midnat skulde han foretage 4 Observationer med den store Meridiancirkel.

På Tilbagevejen kom han forbi det Sted, hvor han havde sét den unge Pige sidde. Hun var allerede gået.

På Jorden lå endnu et lille Blad Papir, som hun måske havde glæmt. Han tog det op: det var en omhyggelig udført Tegning af et kvindeligt Hoved i Profil.

Et dejligt Hoved!

Gjorde han Uret i at beholde det? — Å nej, det kunde der jo ikke være noget i. Vinden vilde dog snart spille Bold med det, og tilsidst vilde det måske havne i Neckaren.

Hvorfor så ikke gæmme det? — blot som en Kuriositét!

III.

Den unge Dr. Jünger var straks efter sin Ankomst til Heidelberg bleven indført i forskællige Familiekredse, og således modtog han også nogen Tid efter gennem Professor Zöllner en Indbydelse til sammen med denne at aflægge en Visit hos Familien v. Hohenfels, — forøvrigt et Sted, hvor så godt som alt, hvad Heidelberg ejede af Kunst og Videnskab, jævnlig mødtes.

Det hele selvfølgelig efter en mindre Målestok.

Oberst v. Hohenfels havde i sin Tid været Officér i den prøjsiske Armé, men havde senere taget sin Afsked og trukket sig tilbage til Heidelberg, hvor han var født, og i hvis Omegn han ejede ikke ubetydelige Godser. Hans hele Optræden var jævn og ligefrem. Han var en af disse dannede, humane Mænd, der, skønt adelig fødte, ikke derfor have glæmt Humanitetens Fordringer og Hensynet til andre, og som ved deres elskværdige Mådehol-

denhed og Ligefremhed have gjort, at Adlen endnu består ud over en Tid, i hvilken dens Begreb strengt taget ikke mere eksisterer.

Den unge Doktor blev modtaget yderst venlig. Fru v. Hohenfels var ikke mindre elskværdig end sin Mand. De lignede i det hele taget hinanden i mange Henséender, og man tog derfor næppe fejl, når man sagde, at de levede lykkelig sammen.

Man får gærne et vist, næsten uvilkårligt Indtryk af et Hjæm, når man første Gang træder over dets Tærskel. Man lugter så at sige straks, hvorledes Luften er. Snart er det en stiv, ceremoniel Fornemhed, snart påtagen Ligefremhed og søgt Umage for at gøre sig nedladende, der støder én, — snart en vis fornem Skødesløshed eller et søgt, påtaget Skær, der skjulende søges kastet over de sande huslige Forhold. Ofte, meget ofte, får man Indtrykket af noget usandt, noget falskt, der let bringer én til selv at blive stiv, kold og skeptisk. Sjældnere i det mindste er det Indtryk af Sandhed og Harmoni, som Doktoren modtog ved sit første Besøg hos Familien von Hohenfels, og dette første Indtryk skuffer sjælden.

Også her slog det til. Dette Hus blev det

Sted, hvor han under sit Ophold i Heidelberg helst og oftest kom. Han fandt altid dèr et fredeligt og hyggeligt Hjæm, som han senere — i det mindste i denne Henséende — kunde tænke tilbage på med ublandet Glæde.

„Her sér De hele Familien“, sagde Obersten, i det han førte ham ind i Dagligstuen; „det er min Hustru og Datter. Ja det er sandt, min yngste Datter er ikke hjæmme i Øjeblikket, men hun kommer senere.“

Frøken v. Hohenfels, en smuk, elskværdig Pige på en to-tre og tyve År, rejste sig og kom hen imod ham.

„Godt at De kom nu, Hr. Doktor“, sagde hun; „jeg er netop for et Øjeblik siden blevet færdig med Deres „Skyggebilleder“.

Hun pegede hen på en Bog, der lå i Vinduet; det var ganske rigtig hans Roman.

„Først var jeg bange for den“, fortsatte hun, i det hun løftede let på Skuldrene; „det var Titlen, der forskrækkede mig. Imidlertid måtte jeg jo læse den, og heldigvis var Indholdet heller ikke så sort som Titlen. Jeg holder ikke af sørgelige Bøger, skal jeg sige Dem; det skal være lyst, rigtig lyst, — det mørke kan man få nok af alligevel.“

Endnu en lille Trækken på Skuldrene og

hun så' spørgende på ham som for at afvente hans Svar; det var en Vane hos hende, en elskværdig Vane for Resten.

„Se således er hun", sagde Fruen smilende; „nu véd De, at når De kommer hèr, må De lade alle Skygger blive hjæmme, — — så længe man da kan det", tilføjede hun alvorligere og ligesom for sig selv.

„Kom nu hèr hen og sé min sidste Acquisition", afbrød Obersten, i det han førte ham hen til Vinduet og viste ham en stor Tegning; „en ægte Rafaello? — se, det er en Madonna, ikke sandt?"

„Men hun skeler jo", sagde Doktoren, i det han nøjere betragtede Billedet.

„Skeler?" udbrød Obersten og lod Hånden med Bladet synke, — „det er jo Ord til andet det samme, Nina sagde, første Gang hun så' det. Det var dog mærkværdigt! Har De talt med hende?"

Doktoren, der ikke anede, hvem Nina var, forsikrede, at det kun var det øjeblikkelige Indtryk, der havde fremkaldt hans Ytring.

„Det er mærkværdigt", gentog Obersten; „De og hun er de eneste, der kan sé det. Jeg troede egentlig, det var en Slags Idé, hun havde fået; men nu, da jeg hører, at De også

siger det; . . . ikke sandt?“ vedblev han, idet han henvendte sig til Professor Zöllner, der stod og talte med Fruen; „kan De vel se, at hun skeler?“

„Hm, ja“, svarede den tiltalte, „nu De siger det, synes jeg nok, at der er noget underligt ved Øjnene; men skele? — nej, det synes jeg dog ikke, hun gør.“

„Der kan De høre“, vedblev Obersten henvendt til Doktoren, — „ingen kan sé det. Og Hemmeligheden er“, tilføjede han hviskende, „at en berømt Kunsthistoriker netop engang har sagt det samme som De om denne Tegning. Det er højst kuriøst; jeg skal dog fortælle Nina det; det vil more hende“.

„Hèr skal De sé nogle andre Blade“, fortsatte han og tog en lille Mappe frem; „dette er en Tegning af en ganske ung og endnu fuldstændig ukendt Kunstner. Er den ikke god? Jeg vædder, at om ti År vil hans Navn være på alles Læber.“

Doktoren nikkede bekræftende; Tegningen var virkelig smuk.

De så' nu efter Hånden flere lignende Småting igennem; men de interesserede ham egentlig ikke.

Hvem var denne Nina? Det kunde ikke være Frøken von Hohenfels, thi hende havde

han for et Øjeblik siden hørt Moderen kalde Doris. Men nu huskede han det først: Obersten havde jo talt om en anden Datter, der ikke var hjæmme? Skulde det være hende?

Kuriøst var det dog i Grunden, at de skulde være ene to om den Mening, at Madonna skelede, ja endogså Ord til andet have betjænt sig af den samme Udtryksmåde ved Synet af hende. Han var virkelig nysgærrig efter at lære denne Person at kende.

Overraskelsen var ham forbeholdt. Det, som ligger én nærmest, gætter man sjælden.

Mørket var begyndt at falde på. Det lille Selskab sad i fortrolig Samtale, medens Tusmørket kastede sine brede Skygger rundt om i Værelset, På én Gang gik Døren op, og hvem trådte ind? —: Doktorens hidtil ukendte Vejviserske fra den første Aften, han kom til Byen, — den samme, han for få Dage siden havde sét male oppe på Slotsruinen, og hvis Tegning lå hjæmme i hans Bordskuffe. Det var et højst pudsigt Tilfælde; hende havde han mindst af alle ventet.

Obersten forestillede ham sin Datter.

Hun gjorde en let Bøjning henimod Dok-

toren til Svar på hans Hilsen og smilte halvt humoristisk ved Synet af ham. Denne Gang var han vis på, at hun kendte ham.

„Véd Du, hvad Doktoren sagde, da jeg viste ham min Madonna?“ sagde Obersten til hende.

„Nej, — at hun skelede?“

„Ja netop.“

„Å, det er mageløst!“ udbrød hun og lo. „Ja ikke sandt“, vedblev hun og vendte sig om imod Doktoren: „hun skeler frygtelig? Det er da godt, at nogen vil give mig Ret.“

Hun lo igen og gned fornøjet Hænderne; det gjorde hun gærne, når noget morede hende. Og dog var hendes Latter måske en Smule kunstlet. Det var åbenbart, at Tilfældet snarere interesserede hende end blot ligefrem morede hende. I det Doktoren tilfældigvis kom til at sé hen på hende, mødte han et alvorligt, forskende Blik; han følte, at hun spurgte sig selv om, hvad han indeholdt. Men det varede dog kun et enkelt Sekund. Et Øjeblik efter havde hun igen fundet noget at lé ad. Hun lod til at være særlig oprømt den Aften.

„De fandt vel Quer-Strasze?“ spurgte hun pludselig.

Han blev en Smule overrasket over denne uventede Vending.

„Jo Tak“, svarede han; — „De husker det endnu?“

Det syntes ham næsten, som om de var gamle Bekendte.

„Jeg? — å jo, jeg har en god Hukommelse. Jeg anede for Resten straks, hvem De var.“

„Virkelig?“

„Ja, jeg har undertiden et vist Talent i den Retning. Bedre det end slet intet Talent!“

„Å, De har såmænd også Talent i andre Retninger“, svarede han; „— Tegning for Eksempel?“

Hun så' et Øjeblik skarpt og gennemtrængende på ham. „Det er altså Dem, der har fundet den!“ læste han i hendes Øjne; men hun sagde intet. Hun strøg sig blot med Hånden hen over Panden, men da hun igen så' op, var Munterheden borte. Hun gjorde sig åbenbart Umage for at være den samme som før, men han mærkede dog tydelig, at hun var forstemt.

Hvad var Grunden? Var hun lunefuld? Det syntes næsten så, og dog anstrængte hun

sig øjensynlig for ikke at være det. Kunde det være den ubetydelige Hændelse med Tegningen, der gjorde det? — Han forstod det ikke. Tegningen måtte i så Fald have en Betydning for hende, som han ikke havde tillagt den. Det gådefulde ved Sagen æggede ham; han anede, at der måtte stå noget bag ved, — men hvilket? — — —

Da de i Løbet af Aftenen kom til at stå ene sammen henne ved Vinduet, afbrød hun pludselig den ligegyldige Samtale, hun et Øjeblik før havde indledet, og sagde:

„Jeg holder ikke af at bede nogen om noget, og jeg beder aldrig andre end dem, jeg har Tillid til. Lyder det forunderligt allerede nu at sige det? —: jeg har Tillid til Dem. Vil De opfylde en Bøn, jeg har til Dem? Lover De mig det?“

„Ja, så fremt det står i min Magt“, svarede han.

„Brænd den, når De kommer hjæm! De forstår mig?“

„Brænde den?“

„Nej, tal ikke mere om det! Jeg forstår det, det må synes Dem underligt, men . . . jeg får en Gang imellem nogle kuriøse Idéer. Lover De mig det så?“

Ja selvfølgelig lovede han det.

„Tak!“ svarede hun blot og fortsatte så uforstyrret den ligegyldige Samtale, hun nylig havde afbrudt.

Da Doktoren kom hjæm, tog han Tegningen op af sin Bordskuffe for at indfri sit Løfte men kunde dog ikke afholde sig fra at betragte den endnu en Gang. Det var en smuk og fin kvindelig Profil, tegnet med en næsten ængstelig Nøjagtighed og Omhyggelighed. Han betragtede længe de fine Træk og søgte at indprænte sig dem i Erindringen. De syntes ham karakteristiske nok til, at han skulde genkende dem, om han nogensinde i Virkeligheden skulde få den Person at sé, hvem de tilhørte. Gæmte der sig måske en Hemmelighed bag disse Træk? Det syntes næsten så.

Langsomt holdt han Tegningen op mod Lyset og kastede så det brændende Stykke Papir ind i Kakkelovnen. Et Øjeblik flammede det rask op, så var alt straks efter mørkt igen: — en fin, skinnende grå Flade, der langsomt krympede sig sammen, bævende for det mindste Pust. Kun i det ene Hjørne var der

en lille Glød tilbage; den flammede endnu et Øjeblik op og slukkedes så ganske.

Nu havde han indfriet sit Løfte. Tegningen eksisterede fra nu af sagtens kun i hans Erindring og i dens, der havde tegnet den. Det var en lille Hemmelighed, med hvilken de havde indledet deres Bekendtskab.

Et forunderligt Bekendtskab for Resten! Hun havde Tillid til ham, havde hun sagt? — Hvorfra kom denne uvilkårlige Fortrolighed? Hvorfor følte han sig tiltrukken af hende, — ikke således som en ung Mand ellers kan føle sig tiltrukken af en ung Pige, men med en stille, varm Sympati, der ikke havde det allermindste med Skønhed eller Forelskelse at gøre? — Thi forelsket, det følte han, var han ikke i hende og vilde heller ingensinde blive det.

Man fortæller om Forelskelsen, at den kan bryde frem ved det første Blik, uvilkårlig og uhinderlig. Kunde det samme være Tilfældet med Venskab? Han skulde næsten tro det. Og hvad er vel Venskab? — l'amour sans ailes! siger en fransk Digter.

IV.

Siden den Dag gik Doktoren flere Gange op til Slotsruinen. Det kunde dog have moret ham en Gang at tale med Frøken v. Hohenfels éne og uforstyrret. Imidlertid varede det flere Dage, inden det lykkedes ham at træffe hende; hun malede foreløbig ikke mere der oppe.

En Aften, da han gennem den lange nordre Gang vilde træde ud på Sténaltanen, så' han hende endelig sidde netop på den samme Sténsøjle, hvor han selv havde siddet, da han første Gang var der oppe. Hun mærkede ikke, at der kom nogen, men sad med Hånden under Kinden og stirrede tankefuld ud mod Odenwalds Skove. Hatten holdt hun i den anden Hånd, så at hendes blonde Hår flagrede for Vinden.

Han stod et Øjeblik stille for at betragte hende. Som hun sad dèr i det lange snevre Overstykke med bart Hoved og det korte Hår forpjusket af Vinden, lignede hun næsten en ung Mand. Ingen synlig Runding af Brystet røbede Kvinden; hendes Ansigtstræk var grovt markerede, og i hendes Blik lå der noget

fast og selvbevidst, der kun sjælden findes hos en Kvinde.

Ja, det var det forunderlige ved hende: hun lignede ingen anden Kvinde. Den Tanke, han straks den første Gang havde fået ved Synet af hende, gjorde sig atter i dette Øjeblik gældende: hun var et Fænomen. Og dog, når han betragtede hende nærmere, kunde så vel en Mand have dette fine Smil, dette funklende, strålende Blik, der stundom kunde præge hendes Ansigt med et Udtryk af Liv og Varme? — Hendes Stemme var gærne fast, næsten hård, men den Gang hun bad ham om at brænde Tegningen, havde han hørt den vibrere, blødt og harmonisk, som kun en Kvindestemme kan det. Hun var en Natur, som måtte kendes længe, førend man langsomt, ganske langsomt kom til Forståelse af den.

Han gik hen imod hende. Ved Lyden af hans Skridt løftede hun Hovedet og smilede let, da hun så', hvem det var. Han hilste. Hun flyttede sig en Smule til Siden, for at han også kunde få Plads paa Sténsøjlen.

„Jeg sidder netop her og tænker på det forunderlige, man kalder ubevidst Sympati", sagde hun; „det er heldigt, De kom; nu må De forklare mig det. Sig mig så: hvoraf kom-

mer det, at, selv om man sér et Menneske for første Gang i sit Liv, kan det forekomme én, at man har kendt dette Menneske længe? . . . og så er denne Følelse så godt som altid, i det mindste så vidt jeg har kunnet erfare det, gensidig. Hvad mener De? Det første Indtryk, jeg får af et Menneske, viser sig altid senere at være det rigtige."

Hun talte blødt og sagte og med større Varme, end hun plejede. Der var i dette Øjeblik en vis befriende Stemning over hende.

„Jeg skal ikke kunne sige det", svarede han; men forøvrigt er dette vist ikke Tilfældet med alle Mennesker, — i det mindste ikke i så høj en Grad. Man hører så tidt nogen sige: „Jeg kunde straks ikke lide ham, men senere kom jeg til at synes om ham"; — „efter det første Indtryk kan man aldrig bedømme et Menneske"; — „det ufordelagtige Indtryk taber sig snart, når man lærer ham nærmere at kende", o. s. v. Disse og lignende Udtryk hører man ikke så sjælden. Jeg kan kun tale om, hvorledes Sagen stiller sig for mit Vedkommende, og således kan jeg fuldstændig dele Deres Mening: enten interesserer et Menneske mig straks eller slet ikke. At der særlig på dette Område imidlertid ikke gives nogen

Regel uden Undtagelse, er jo naturligvis en Selvfølge . . . . . Men hvori det ligger? — Er det, fordi man straks modtager et ubevidst, uden nærmere Refleksion fremkaldt Indtryk af Slægtskabsforholdet mellem éns egen og den andens Idékreds? (og i så Fald kan Sympati i denne Forstand uden nærmere personlig Bekendtskab kun finde Sted mellem Mennesker med en sådan — bevidst eller ubevidst — udviklet Idékreds). Eller skulde det være en ligefrem direkte psykologisk Sands, enkelte Mennesker er i Besiddelse af? Jeg tror ikke, at det foreløbig vil være mulig at forklare dette Fænomen. Den individuelle sjælelige Psykologi, — om jeg må bruge dette Udtryk, — der f. Eks. behandler Kærlighedsforholdet mellem Mand og Kvinde videnskabeligt, eksisterer jo i Virkeligheden slet ikke.

„Å nej", svarede hun tankefuld, „De har Ret. Én gal kan jo spørge om mere, end ti kloge kan svare på, siger man. — For Resten er jeg slet ikke til Hverdagsbrug så filosofisk anlagt, det må De endelig ikke tro. Det var blot et Indfald. Véd De, hvordan det kom? Nu skal De høre: Umiddelbart inden jeg så' Dem nu, tænkte jeg på, at De måske kom her op . . . . De misforstår mig ikke. Da jeg

så så' op, stod De foran mig. Dette kunde nu ganske vist være et Tilfælde, men sligt hænder mig altfor ofte, til at jeg kan forklare mig Kendsgærningen ved den blotte Tilfældighed alene."

Hun tav og stirrede ud over Landskabet.

Alt var som den første Gang, da Doktoren var her oppe. Solen stod lavt på Himlen; Odenwalds Fjældtoppe skinnede i Lyset; Skovene strakte sig mørke og afløvede ned ad Bjærgskråningen; Neckaren flød som et skinnende Bånd gennem Dalen.

Pludselig vendte hun sig om imod ham.

„Véd De, at vi to vil blive Venner?" sagde hun.

Det kom uventet og overraskende, og dog var det netop, hvad han i dette Øjeblik selv tænkte.

„Det tror jeg selv", var det eneste, han svarede.

„Jeg vilde ikke tale så frimodig til enhver", vedblev hun; „heller ikke vilde jeg lade nogen høre, at jeg talede således til en Mand, jeg for kort siden så' for første Gang, thi jeg vilde blive misforstået. Man vilde kalde det ukvindeligt og upassende, og sét fra et almindeligt Standpunkt vilde man have Ret. De derimod

misforstår mig ikke, véd jeg; — ja det er igen dette forunderlige, jeg kommer tilbage til, dette, at De straks var mig som en gammel Bekendt. Jeg kan ikke andet, jeg må have Tiltro til Dem. Forklare Dem det kan jeg ikke; i Virkeligheden sidder jeg her og er selv yderst forbavset over, at jeg taler således til Dem. Jeg taler ellers sjælden meget", tilføjede hun.

Endnu en Stund sad de dèr. Solen gik ned. Et gulligt Skær lå ud over Egnen; Ejældtoppene glødede i Lyset, og Neckaren blev mere og mere spejlblank. Så fór et køligt Pust hen over dem; det var Aftenvinden, der meldte sit Komme.

„Skal vi så gå?" spurgte hun og rejste sig.

De fulgtes langsomt sammen ned imod Byen. Deres Samtale var ikke livlig; den bestod mest af Enstavelsesord.

Fra nu af så's de stadig. Han kom ofte, én Gang om Ugen i det mindste, i hendes Hjæm, og desuden mødtes de tit — for øvrigt altid tilfældig — på Spadsereture udenfor Byen.

De talte da gærne sammen, ofte om de mest forskællige Æmner. Hun var i Besiddelse af en udmærket Forstand og Opfattelsesevne; alt interesserede hende, selv Ting, som man allermindst skulde vente, at en Dame kunde have Sands for. Eksempelvis skal det blot nævnes, at hun havde arbejdet sig gennem det meste af „Kritik der reinen Vernunft".

„Der er naturligvis meget, jeg ikke ganske forstår", sagde hun; „det må jeg så springe over."

En Dag, da der var Selskab hos v. Hohenfels, og de stod afsides ved et Vindu og talte om den nyere tyske Malerkunst, sagde hun pludselig:

„Følg med, så skal jeg vise Dem noget".

Han fulgte hende ud gennem en Korridor og op ad en bred Trappe. Her åbnede hun en Dør til højre og lod ham træde ind. Det var et Atelier. Et eneste stort Vindu, for hvilket der hang et halvt til Side trukken grønt Gardin, gav Lys til hele Rummet. På Kaminen stod en meget stor Buste af Venus Milo. Den bedste Plads henne ved Vinduet var adskilt fra det øvrige Værelse ved et Forhæng, bag hvilket man anede et Staffeli.

„Her sér De mit Arbejdsværelse", sagde

hun, „og det vil jeg straks sige Dem: det er kun få, der kan rose sig af at have været hèr. Folk véd nok, at jeg maler, — lidt for min Fornøjelse blot, — men at jeg driver det efter nogen større Målestok, véd kun få. De skal nu være en af disse udvalgte. Jeg vil åbenhjærtig tilstå Dem: det er virkelig min alvorlige Hensigt at blive Kunstnerinde, — men som sagt: jeg holder ikke af, at Folk skal vide det, førend det virkelig er skét. Det er jo langtfra afgjort, at det lykkes mig. Bag Forhænget dèr henne står et Maleri, som jeg for Tiden arbejder på; det må være det, der skal vise, om jeg formår at drive det til noget. Så vidt min Evne strækker til, vil jeg i det lægge alt det mulige Talent, jeg er i Besiddelse af, — og hvis det så ikke lykkes mig, så . . . .“

Hun gjorde en betegnende Bevægelse med Hånden.

„Jeg vilde nødig skuffes“, vedblev hun; „det er en lykkelig Drøm, jeg går i. Derfor får ingen, ikke en éneste, Lov til at sé mit Arbejde, førend det er færdigt. Det skal fuldføres uden al fremmed Indflydelse. Men kàn det interessere Dem at sé mine Studier“, tilføjede hun, „så hænger hèr en Dél af dem.“

„Jeg nægter ikke, at De virkelig forbavser mig“, svarede Doktoren og så' sig omkring.

Hun havde sat sig på en Stol og stirrede skarpt på ham, idet hun støttede Hagen mod en lang Malerstok, hun holdt med begge Hænder, og som med den anden Ende nå'de hélt ned på Gulvet.

„De er heller ikke den første, jeg har forbavset“, sagde hun; „jeg er bizar, meget mere bizar, end De kan ane. Jeg har talt fortrolig til Dem, jeg betragter Dem som min Ven; ikke sandt, sådan betragter De også mig? — Vi har mange Sympatier fælles. Og dog vilde De ikke kunne forstå mig, om jeg fortalte Dem alt, — ingen vilde forstå mig, — selv mine nærmeste vilde tage mig ved Armen og spørge, om jeg var forrykt. Enhvers Karaktér har sine Ejendommeligheder, sine Hemmeligheder. Jeg har også mine. Der er en Hemmelighed ved mig, som ingen skal vide; det er bedst således. På den anden Side har man heller ikke godt af at indeslutte sig i sig selv som i et Sneglehus; Menneskene ere af Naturen selskabelig anlagte. Jeg må have nogen at tale med, — og nu har jeg valgt Dem. Eller vil De hellere, jeg skal sige, at Skæbnen, Tilfældet, eller hvad jeg nu skal

kalde det, har valgt for mig? Det kommer ud på ét. Blot dette: jeg beder om Deres Venskab, beder Dem til en vis Grad være min fortrolige; — hélt ud vil De aldrig lære mig at kende, og min Karaktérs dybeste Hemmelighed vil bestandig forblive skjult og uforståelig for Dem. — Men til en vis Grad altså! . . . .“

„ — Og De er vis på, at jeg aldrig skal få denne Hemmelighed at vide?“

„ — Ja overbevist!“

Hun talte i en usædvanlig Tone: det var, som om hun et Øjeblik glæmte sig selv, thi hun viste i Grunden yderst sjælden sit egentlige Jeg; man kunde gærne sige, at hun forstillede sig. Det havde han også mærket for længe siden; hun kunde være talende og interessant, men hendes Inderste forblev skjult og ukendt. Hun gæmte på en Hemmelighed, sagde hun selv.

„Hvor det er dumt af mig at tale således til Dem,“ fortsatte hun, „da jeg ikke har i Sinde at fortælle Dem noget, — og dog synes jeg, det måtte siges. — Som jeg en Gang sagde til Dem: jeg har Tillid til Dem, — ellers var De heller aldrig kommet her op, — og stun-

dom har jeg som en Længsel efter at betro mig til nogen."

Det var, som om disse sidste Ord undslap hende mod hendes Vilje, — hun, som altid lod kold og ubevæget. De var virkelig talte ud af hendes inderste Hjærte. Det var med en forunderlig Følelse, at han iagttog dette. Hun havde Ret: de var blevet Venner. Fortroligere end nu havde hun måske aldrig talt til nogen. Hun havde vist selv en Følelse deraf og slog straks over i en spøgende Tone. De gennemgik nu de forskællige Studier, der hang på Væggene. De var malede, om end ikke, som det forekom ham, med noget udpræget Talent, så dog med en vis Dygtighed og et ganske godt Blik for det maleriske. I enkelte Ting var Kompositionen virkelig vellykket. Især var der et Stykke, der forestillede en ung Pige, der lænede sig ud fra en med Vinløv omgivet Altan.

„Å ja", sagde hun, da han pegede på det; „det er et af de bedre", men vendte sig dog hurtig bort fra det.

Det forekom ham, at han skulde kende dette Ansigt. Men hvorfra? — Han spurgte ikke om det. Først længe efter blev Sammenhængen ham klar.

„Tror De så, jeg kan drive det til noget?“ spurgte hun med et Smil.

„Jeg véd det ikke“, svarede han; „tror De det selv? — Det er det, det mest kommer an på.“

„— Jeg véd det ikke engang selv. Undertiden tror jeg det — undertiden ikke. Men, De forstår mig, det vilde dog blive en hård Skuffelse. Og“, tilføjede hun, „skulde det ské, så husk, at jeg trænger til en Ven.“

„Det skal jeg“, svarede han og rakte hende Hånden.

Hun trykkede den fast.

Så gik de igen ned til de andre.

— — — — — — — — — — — — — — —

Det var et mærkeligt Forhold, der var kommet i Stand imellem dem, og dog tænkte i Øjeblikket ingen af dem på, hvor forunderligt det var. Og hvor hurtig det dog i Grunden var kommet! — Men det er sandt: der er Mennesker, man har kendt i lang Tid, selv om man sér dem for første Gang.

V.

Vinteren gled jævnt og stille over. Dr. Jünger følte sig hjæmme i Byen, som om han havde bót dèr i mange År. Særlig knyttedes han Dag for Dag mere og mere til Familien von Hohenfels, og navnlig havde den Sympati, Frøken Nina v. Hohenfels og han straks havde følt for hinanden, udviklet sig til et virkeligt Venskab. Fuldstændig fortrolig var hun, som hun også selv havde sagt, ikke imod ham, — det var hun mod ingen; — men der var dog næppe nogen, hun havde ladet sé dybere ind i sin sande Karaktér end ham. Og dog var det langt fra, at han kendte hende, — tværtimod! Kunde han end i et Øjeblik tro, at han havde fundet Løsningen på den Gåde, hendes Karaktér frembød, måtte han dog bestandig atter og atter erkende, at der var dybere, langt dybere til Bunden, end han havde trót.

Det vidste hun også godt selv. En Dag f. Eks. sad hun og malede, medens han stod henne ved Bordet og bladede i nogle Kobberstik. På én Gang lod hun Hånden med Penslen synke og vendte sig om imod ham.

„De tror, De kender mig?“ sagde hun. „Jeg vil også nok indrømme, at få har kendt mig som De, — det er få, der har fået Lov til det; og dog, dersom De kendte mig fuldt ud, vilde De ikke stå, hvor De nu står, — jeg vilde ikke kunne sé Dem mere. Vi har det godt, som vi har det, — lad være at efterforske mig nøjere; thi — jeg indrømmer Dem, hvad jeg ikke før har indrømmet nogen: De var i Stand til at opdage min Hemmelighed, og det vilde ikke være til Glæde for nogen af os.“

„— Deres Hemmelighed! — Méner De det virkelig alvorlig?“

Hun rejste sig.

„Ja, der hviler en Hemmelighed over mig, noget utroligt, fabelagtigt, — Verden vilde kalde det Vanvid, og dog . . . Men hvis De nogensinde opdagede den, vilde jeg ikke have en rolig Time mere, hører De!“

Han så' tankefuld hen for sig. Hvad kunde dette forunderlige være?“

„Lad være at tænke derover“, sagde hun; „De gætter det dog ikke alligevel!“

Hun satte sig igen til at male.

„Det skulde dog alligevel more mig at høre Dem levere en Karakteristik af mig“,

vedblev hun lidt efter. „Kom, sæt Dem her hen på den Stol dér. Nå, sig så kun oprigtig: hvad méner De egentlig om mig?“

„— Lad os begynde med Begyndelsen: De er et højst originalt Menneske.“

Hun brast i Latter.

„Rigtig, ja, det skal De have fuldkommen Ret i. Som gammel Jomfru vilde jeg blive et sandt Pragteksemplar.“

„— Dernæst: tilsyneladende er De kold og følelsesløs, — det tror de fleste, — men det er ikke sandt; det er kun en påtagen Maske. I Virkeligheden er De varm og dybtfølende, mere endnu måske end nogen aner, — De skjuler det blot.“

Hun nikkede.

„Videre!“

Han tav et Øjeblik.

„Skal jeg sige det?“ vedblev han så: „De har en Gang været forelsket?“

„— Nå, og så?“

„— Men har elsket én, der ikke var Deres Kærlighed værdig, — én som bedrog Dem og gjorde Dem bitter og mistænkelig mod Verden?“

Et svagt Smil spillede om hendes Læber.

„Nej“, sagde hun, „dèr har vi Skæret, som

De måtte strande på. Jeg vidste, De måtte sige det, men det er dog ikke så. De tager fejl.“

„Tager fejl?“ udbrød han; „men det er jo umuligt . . . en ung Pige på tyve År skulde aldrig have været . . . .?“

„— Men når det nu alligevel er så?“

„— Å nej, det er heller ikke Tilfældet?“

„— Ikke? — — men når jeg nu siger det; når jeg forsikrer Dem, at jeg hader alt, hvad der hedder Erotik, tror De mig dog vel? — Jeg plejer ikke at lyve.“

„— Ja så tror jeg Dem naturligvis, men så opgiver jeg Dem med det samme, — uden dette kan jeg ikke forklare mig Deres Karaktér.“

„Det gør heller intet“, sagde hun leende; „jeg har jo sagt, at De ikke skal udforske mig; De tør ikke vide mere, end De allerede véd.“

Var det sandt eller ikke? Det Smil, der havde spillet om hendes Læber, da hun sagde det, benægtede næsten hendes Ord; og dog måtte han tro hende. Han vidste det: hun løj ikke.

„Jeg har drømt så dejlig i Nat“, havde hun en Formiddag sagt til ham og sét smilende på ham.

Hvad havde hun drømt? Der hvilede en usædvanlig Glans over hendes Øjne; de var store og klare, og der lå et ubeskriveligt Udtryk i dem. Det var umuligt andet: hun måtte kunne elske! — — — Hvorfor ikke? — Tanken lå jo dog ikke fjærn: — skulde det være ham? Enhver vilde vist i hans Sted have tænkt derpå.

Han vidste det ikke; men sæt nu, at så var, — hvad så? Kunde han aldrig blive mere end hendes Ven? Vilde han hellere, at hun ikke skulde elske ham? — Nej vist vilde han ikke, nej, han vilde jo blive glad, hvis hun elskede ham. Det måtte hun gærne. — Elskede han hende da? Tåbelige Spørgsmål! Havde han ikke én Gang for alle sagt til sig selv, at han aldrig vilde kunne blive forelsket i hende! Eller er der måske Forskæl på at være forelsket og elske? — Nej vist elskede han hende ikke, — han var hendes Ven, voilà tout!

Men hvis hun nu alligevel elskede ham; jeg spørger blot, hvis hun nu alligevel gjorde det, hvad så? Vilde han så gifte sig med

hende? — Hvorfor ikke? — Jo, han vilde det. Holdt han ikke meget af hende? Passede de ikke for hinanden? De måtte jo blive lykkelige sammen. Og når nu alt kom til alt, var så hans Følelse for hende så langt fra Kærlighed? Egentlig ikke. Ja han var endogså ikke langt fra at ønske, at hun virkelig måtte elske ham. Ja, hun måtte gærne elske ham, og han vilde gærne, meget gærne gifte sig med hende. Han skulde nok gøre hende lykkelig. Hun havde en Gang skrevet nogle Småfortællinger, som han havde læst, og som slet ikke var så ilde. Skulde Maleriet nu ikke lykkes hende, kunde de jo hjælpes ad, skrive sammen, arbejde sammen. Det var måske det allerbedste.

Han gik rastløs op og ned ad Gulvet i sin lille Stue i Quer-Strasze, medens han tænkte alt dette. På én Gang vågnede han som af en Drøm. Den Tåbe! Dèr havde han gået og fantaseret det naragtigste Tøj, lige til han næsten selv var kommet til at tro på det. Nu måtte han arbejde, så gik Dårskaben nok over.

Han satte sig ned ved Skrivebordet og dyppede Pennen. Foran ham lå et Ark rént Papir. Hvad vilde han egentlig skrive? Han

stirrede tankefuld ned på Papiret. Langsomt malede han nogle Streger, symbolske, uudgrundelige Tegn, ikke ulig Hiëroglyferne fra Ægyptens Pyramider. Så skrev han langsomt et Par Bogstaver. Var det også Hiëroglyfer? — nej, der stod jo med gode tyske Bogstaver et Navn! Ærgerlig på sig selv smed han Papiret hen ad Bordet. Han var jo gal, aldeles gal. Han måtte hellere ud at gå en Tur. Han kunde jo f. Eks. gå hen til v. Hohenfels; han havde ikke været der i flere Dage, og han vidste det: han var altid velkommen.

Der kunde nævnes mangfoldige Småting, der karakteriserede deres gensidige Forhold.

„Ven“, sagde hun en Dag til ham, „er det sandt, at jeg er grim?“

„— Hvem siger det?“

„— Ingen. Men jeg synes det selv. Lad mig nu høre, hvad De synes?“

„Det er sandelig et vanskeligt Spørgsmål.“

„— Vist ikke! Når De nu skal sige én af Delene: grim eller køn, hvad siger De så?“

„Grim!“

Hun rakte Hånden hen imod ham.

„Det kan jeg lide“, sagde hun; „vær blot altid oprigtig imod mig. Jeg véd det, det må være svært at sige til en ung Pige, at hun er grim, men jeg havde dog ikke ventet mindre af Dem. Og dog er jeg vis på, at De ikke kunde have sagt det til alle og enhver, vel?“

„Jeg sagde en Gang“, begyndte hun en anden Dag, „at jeg havde Tillid til Dem, — jeg skal give Dem et Bevis derpå: Forlang i dette Øjeblik af mig, hvad De vil, — jeg skal gøre det, hvad det så end er.“

Det var en Fristelse, men han overvandt den.

„Giv mig den Rose, De har på Brystet“, sagde han blot.

„— Bravo, Ven! De bestod Prøven; — jeg vidste det, ellers havde jeg heller ikke sat Dem på den. De kunde have bedet mig om at sé mit Maleri, — men De vidste, det vilde have bedrøvet mig; De kunde have spurgt om min forunderlige Hemmelighed, — og jeg vilde have fortalt Dem den, — men De vidste det: jeg vilde være blevet ulykkelig. De er

et godt Menneske, som jeg kan stole på. Behold De nu Rosen; den er et Sejrstegn."

Men det var kun, når de var ene, at hun talede således. „Verden vilde misforstå os", sagde hun. I Selskab titulerede hun ham altid som „Doktor" uden at nævne ham ved Navn. F. Eks.: „Sig mig, Hr. Doktor, — hvem af os har Ret: ligger Bergen i Norge eller Sverrig?" eller: „Vil Hr. Doktoren være så venlig at sige mig, hvad en Kubikrod er for noget?", o. s. v. Obersten bemærkede en Gang smilende, at hun brugte ham som Leksikon.

„Det gør intet", sagde hun; „en Doctor philosophiæ må vide alt!" Når der var noget, hun ikke vidste eller var usikker over, apellerede hun altid til hans Dom. Folk nøjedes derfor med at sige, at de kom ganske godt ud af det sammen, og undlod foreløbig at lave Historier om dem.

En Dag kom hun ham léende i Møde.

„Vil De høre! Dr. Max, han — men tys!" (og hun lagde Fingeren på Munden)

„ —husk, at det skal være en Hemmelighed! — han har . . . ja kan De gætte?“

(Dr. Max var i Parentés bemærket en temmelig original Størrelse, Pebersvend og Docént i de slaviske Sprog ved Universitetet; — han kom hos v. Hohenfels.)

„— Dr. Max? — nej, hvad har han?“

„— Han har friet . . .“

„— Friet? — dog vel aldrig til Dem?“

„— Jo, det ved Gud han har, — å!“ og hun brast ud i en ustandselig Latter; „til mig — vil De tænke Dem: til mig! Manden må jo være gal!“

„De vil altså ikke gifte Dem med ham?“

„Gifte mig? — jeg vil aldrig gifte mig!“

Her er et Eksempel på den tilsyneladende modsatte Stemning hos hende:

De havde tilfældigvis talt om Ægteskabet.

„Ja, det er sandt“, sagde hun; „det må være mageløst således at følges ad gennem Livet, når man holder af hinanden!“

Hendes Ansigt fik et halvt smilende, halvt vémodigt Udtryk, og der lagde sig en fugtig, strålende Glans over hendes Øjne.

„Det forstår De ikke, at jeg kan sige, vel?“ føjede hun til.

Hendes Stemme var blød og bevæget. Aldrig før havde han sét så dybt i hendes Indre som i dette Øjeblik; han fordybede sig i det elskelige Udtryk i hendes Øjne; han tro'de at læse i hendes Sjæl, og i hans Indre jublede det: „Hun elsker Dig, hun elsker Dig!“

VI.

Foråret nærmede sig. Skovene rundt om begyndte så småt at grønnes; Neckaren var stærkt opsvulmet af den tøende Sné og Strømmen rivende stærk. En Gang imellem drev der en Regnbyge hen over Landet og gjorde næsten fuldstændig Ende på den sidste Sne; Solen skinnede varmt om Dagen, og det blev tidligere lyst om Morgenen.

Dr. Jünger kom gående ind gennem Krauthain, et lille offentligt Parkanlæg udenfor Heidelberg og om Sommeren et meget besøgt Promenadested. Han havde været en Tur uden for Byen.

Det var tidlig på Formiddagen. Linde-

træernes Knopper begyndte at bryde Hylstret, og Bøgene var allerede halvt udsprungne. Det havde regnet om Natten; der var Forår i Luften.

Ikke et Menneske var at sé. Gangene var heller ikke fri for at være en Smule opblødte, og Græsset var overalt ganske vådt. En Gang imellem når Vinden rystede Grenene, hørte man de tunge Dråber falde ned tæt omkring sig. Han havde ikke sét Nina i flere Dage. Hun var ivrig beskæftiget med sit Maleri, da hun måtte have det færdigt i Løbet af Måneden for at kunne indsende det til Wienerudstillingen, hvortil hun havde bestemt det. Ingen fik derfor Lov til at komme ind i hendes Atelier; ingen havde sét Billedet, ingen vidste engang, hvad det forestillede. Hun havde været meget nervøs i den sidste Tid og ikke kunnet skjule en vis Spænding og Uro. Det var jo forøvrigt også ganske naturligt.

Heller ikke han var fri for at føle lidt Uro. Når alt kom til alt, var det dog et for hendes Fremtid vigtigt Spørgsmål, der stundede mod sin Afgørelse, — ja for begges kunde man gærne sige, thi han havde halvt som halvt vænnet sig til at sé hendes og

sin egen Fremtid under ét. De passede jo sammen; det fik han Dag for Dag stadig ny Beviser for.

Han stod et Øjeblik stille for at tænde en Cigar; det blæste lidt, og det var vanskeligt at få Ild. Han gik derfor ind i Læ af nogle store Træstammer, og her lykkedes det endelig. I det samme hørte han Skridt bag ved sig, og da han vendte sig om, så' han i nogen Afstand Nina, der sammen med en anden ung Dame, som han ikke kendte, kom gående op ad Gangen. Hun var tavs og så' uafbrudt ned for sig. Ingen af dem opdagede ham, førend de var tæt ved ham, og han i det samme trådte frem fra Buskadset og hilste.

Endnu en Ejendommelighed ved hende må her omtales: han havde hidtil aldrig sét hende rødme, aldrig tabe sin tilsyneladende kolde og overlegne Fatning. Men i dette Øjeblik så' han det for første Gang. I det hun blev ham vár, fór hun pludselig sammen og blev rød og bleg i det samme Sekund. Han så' forbavset på hende, men hun undgik at møde hans Blik. Han forstod ikke, hvad der bevægede hende, men anede kun, at det måtte være noget ganske usædvanligt. Hun havde selv en Gang sagt til ham, at det vilde

være en uhørt Ting at sé hende rødme. Men mere end et enkelt Sekund varede det heller ikke; hun fik straks sin Fatning igen, hilste, — en Smule stift syntes det ham rigtignok, — og gik videre. Men i det samme så' han den anden unge Dames Ansigt i Profil og genkendte hende straks, skønt det var første Gang, han så' hende. Det var fra Tegningen, han havde fundet og brændt.

Stod hun måske i Forbindelse med den Hemmelighed, han ikke måtte få at vide? Man skulde næsten tro det. Men hvorledes?

Når en Ting er én fuldstændig uforståelig, glæmmer man den som oftest hurtig igen. Således også her. Den hele lille Begivenhed gik ham snart ad Glæmme, — til Déls da. Han kendte Frøken v. Hohenfels for godt til at ville spørge hende om Grunden til hendes Forvirring, og selv havde han ingen Udsigt til at udfinde den. Derfor lod han det stå hen.

En Aften kort efter, da han kom hjæm fra en Tur, han med et Par andre unge Videnskabsmænd havde gjort op ad Floden, lå der en Billèt på hans Skrivebord. Den var fra hende. Han rev Konvoluten op og læste:

„Kom i Morgen Formiddag, hvis De har Tid; jeg vilde gærne tale med Dem.

Venlig Hilsen!

N. v. H.“

Dagen efter gik han altså derhen. Hun tog selv imod ham og bad ham følge med sig op i Atelieret. Dèr stod de da; han så' forventningsfuld på hende.

„Jeg har en Bøn til Dem“, sagde hun, „én, jeg kun kan henvende til Dem, fordi De er den éneste, der på én Gang virkelig er i Stand til at fælde en Dom, og til hvem jeg har så megen Tillid, at jeg ubetinget tør stole på Deres Oprigtighed. Det er mit Maleri, det gælder om, — síg mig nu ærlig og oprigtig, det beder jeg Dem om: Tror De, det vil blive antaget på Wienerudstillingen?“

Hun trak Forhænget til Side, og han stod overfor det. Det forestillede en ung Pige i et vidt, flagrende Gevandt. Hun stod ved Bredden af Havet og stirrede skarpt ud mod Horizonten, i det hun med den ene Hånd skyggede for Øjnene. Det skulde være Ariadne. Det slog ham straks, at Ansigtstrækkene var den unge Piges, som han havde sét sammen med Frøken v. Hohenfels i Krauthain, — hende, som også den lille Tegning havde forestillet.

Men Maleriet var ikke godt. Situationen var ganske vist smukt tænkt, men Udførelsen svarede ikke til den i Fantasien gjorde Komposition. Hun stod ikke rigtig på Benene; Tegningen var på mange Steder højst mangelfuld, Forholdene urigtige og Farverne fejlagtig sammensatte. At det ikke vilde blive antaget på Wienerudstillingen, følte han sig straks overbevist om.

Nina stod imidlertid og betragtede ham med Hagen støttet mod en lang Stok, hun holdt i Hænderne. Hun var alvorlig og fattet. — Han så' længe på Maleriet.

„Nå?“ spurgte hun endelig.

„Nej“, svarede han; „jeg tror det ikke“.

Hun svarede intet men jagede blot i det samme med en rask Bevægelse Enden af Stokken gennem Lærredet og flængede det fra øverst til nederst.

„Hvad gør De dog!“ råbte han forskrækket.

„Intet!“ svarede hun sagte og tônløst; „jeg følte det selv, — det duede ikke, — jeg kan intet præstére: jeg mangler Talent!“

Hun satte sig ned i Sofaen med Hånden under Kinden. Hun var bleg, men ikke en éneste Trækning røbede, hvad der foregik i

hendes Indre; ingen Tåre fordunklede hendes Øje; kun et sagte Suk steg op fra hendes Bryst, og hendes Stemme lød underlig brudt og skælvende, i det hun pegede på en Stol og sagde:

„Sæt Dem!“

Han tog Plads ved Siden af hende.

„De må ikke fortvivle, fordi det første Forsøg ikke lykkes“, sagde han; „tag Dem sammen! — alt er jo ikke forbi med dette“.

Hun løftede langsomt Hovedet, og uden at sé på ham sagde hun blot:

„Tror De måske, at dette er første Gang?“

„Nej“, tilføjede hun lidt efter, „jeg har intet Talent. Jeg vilde så gærne, å så inderlig gærne, men hver Gang det afgørende Øjeblik så kommer, står jeg afmægtig over for Opgaven. Talent, Talent! er der en spottende Stemme, der hvisker mig i Øret . . . nej, nej, jeg kán intet, jeg formår intet! Og dog længes jeg så ubeskrivelig mod Kunsten; i den alene, synes det mig, må der være Ro for mig at finde.“

Hun rakte ham Hånden.

„Kan De huske, jeg talte om et Øjeblik, da jeg kom til at trænge til en Ven? — nu er det kommet. Trøst mig, hjælp mig!“

Han tog hendes Hånd mellem begge sine. Tanke på Tanke stormede ind på ham; han var bevæget, overvældet. Uvilkårlig bøjede han sig ned imod hende og hviskede:

„Bliv Forfatterinde, — som jeg, — så skal vi hjælpes ad.“

Der kom et svagt Smil om hendes Læber.

„Jeg er bange for, at jeg ikke kan“, svarede hun.

„— Har De ikke Lyst dertil?“

„Jo, der er ikke noget, jeg hellere vilde, — men jeg har ikke Talent nok dertil.“

„Lad os dog i det mindste forsøge“, vedblev han; „De må tage Dem sammen, hører De! Blot frejdig og fortrøstningsfuld, så skal De sé, det kommer nok! . . . Lover De mig så, at De vil forsøge?“

Hun nikkede blot.

„Så er altså alt dette spildt!“ sagde hun lidt efter, i det hun pegede på Staffeliet med det sønderflængede Stykke Lærred.

„Intet Arbejde, som udføres i Tro og efter bedste Overbevisning, er spildt“, svarede han; „selv dette kan være af den største Betydning for Deres fremtidige Udvikling. Tab blot ikke Modet; det er det værste af alt!“

„— Men husk så, at De har lovet at hjælpe mig!“

„Det er altså afgjort?“

„— Ja. Én Gang endnu vil jeg forsøge det . . . allerede som Barn skrev jeg i Grunden flere Småting, men jeg har ikke turdet vove at tænke derpå. Lykkes dette imidlertid ikke, så . . .“

„Men det gjør det, det kan De være vis på!“ afbrød han hende.

Hun smilede igen.

„Ja ja, så vil vi da håbe det“, sagde hun.

Han kom hjæm igen og vilde sætte sig til at arbejde, men det var ham ikke muligt at skrive en éneste Linje. Hvad var der foregået med ham? — Var han virkelig glad, fordi det ikke var blevet til noget med Maleriet? Egoist som han var! Han tænkte kun på sig selv. Å nej, han tænkte ikke, han vidste det ikke; det var kun en ubevidst Følelse, der uvilkårlig bemægtigede sig ham. . . . Og hvorfor ikke Maleriet? — fordi han var skinsyg på det, fordi han vilde have hende hélt — hélt for sig og sin Kunst! Derfor var det, hun skulde blive Forfatterinde. — — —

Du store Gud, han elskede hende jo virkelig!

Og hun? — Å, han var altfor forvirret til at kunne tænke derover. Han følte kun, at han var så jublende glad, så lykkelig, så inderlig lykkelig. Hvor kunde de ikke leve sammen, arbejde sammen, hélt gå op i hinanden! Nina, min egen elskede Nina! sang det i ham, — stol Du kun på mig; jeg vil gjøre Dig lykkelig og glad, lykkeligere end Du selv aner det!

Men hun måtte ikke vide noget endnu; det vilde være for tidligt. Først måtte de arbejde.

VII.

Så begyndte hun da at skrive og han at gennemgå og rette hendes Arbejder. Selvfølgelig bekræftede det sig også her, at al Begyndelse er vanskelig; men én Ting glædede det ham dog at opdage, dette: at hun virkelig ikke var uden Talent. Det være så ringe, det være vil: Talent er dog altid Talent, og der ligger en hél Dél Mulighed i dette. Hvor var han ikke glad, da han en Formiddag kom

og viste hende Bladet med hendes første trykte Fortælling! — Således gik Tiden til ind i Maj. Han havde studeret hende nøje: lagt Mærke til ethvert af hendes Blikke, lyttet efter enhver Betoning af de enkelte Ord, hun henvendte til ham; — han måtte vide det: elskede hun ham igen? Hun var en Natur, som det var svært at komme på det réne med. Sine Følelser bar hun ikke til Skue, og man skulde sé dybt, meget dybt for at lære dem at kende. Men når han sad tæt ved Siden af hende, og de læste i det samme Hæfte, og hendes Hår stundom kom til at strejfe hans, eller deres Øjne mødtes i et langt, kærligt Blik, da følte han sig overbevist om, at han var genelsket. Og kan en sådan Følelse vel bedrage? Hun måtte jo også vide det, også kunne sé det på ham, at han elskede hende.

Det var lykkelige Timer, de tilbragte sammen. De læste sammen, studerede sammen. Hun havde sjældne Anlæg, hendes Øje var åbent for alt; selv de vanskeligste Problemer fattede hun forholdsvis hurtig og let, og når noget en Gang imellem særlig interesserede hende, løftede hun sine smukke brune Øjne halvt drømmende op imod ham og sagde, i det hun så' på ham med sit gladeste Smil:

„Hvor det er interessant!“

Én Dag ledte hun af sig selv Samtalen hen på den unge Pige, han hin Formiddag havde sét hende sammen med ude i Krauthain.

„Synes De ikke, hun var smuk?“ sagde hun.

„— Å jo, ret smuk.“

„Kun ret smuk? — nej véd De hvad, hun er meget smuk. De aner ikke, hvor interessant hun er; hvis De kendte hende, vilde De absolut blive begejstret til at skrive noget om hende.“

Han lagde Mærke til, at der kom en usædvanlig Glans over hendes Øjne, i det hun sagde dette.

„Hvem er hun?“ spurgte han.

„Ja det har jeg nu slet ikke Lyst til at fortælle Dem“, svarede hun. „Vi har rigtignok talt sammen om Dem: hun har læst Deres Bog (og for Resten skarpt kritiseret enkelte Ting i den). Men De får hende vanskelig at sé; hun går ikke meget ud, og hèr kommer hun slet ikke; min Søster og hun kan ikke lide hinanden, og der er heller ingen, der aner, at vi er så gode Venner, hun og jeg. Jeg kan ikke holde det ud, når jeg ikke får talt med hende en Gang imellem; vi må spa-

sére et Par Ture sammen om Ugen, og så vælger vi gærne Formiddagen, når ingen lægger Mærke til det. Folk skal ikke vide al Ting."

„Og det var derfor, jeg skulde brænde Tegningen?"

Der trak som en Sky over hendes Ansigt ved disse Ord; det var, som hun et Øjeblik blev bragt ud af Fatning, men straks efter svarede hun med sin vante Ro:

„Å ja . . . skønt det er noget, De ikke kan forstå. Jeg kunde for Resten nok have Lyst til, at De skulde tale med hende en Gang, og alligevel . . . på den anden Side er der noget i mig, der taler derimod. Vi får sé Tiden an."

Det var dog tydelig nok at mærke, at hun ikke var så glad nu, som da hun begyndte Samtalen.

Forøvrigt ledte hun nu tit Samtalen hen på sin Veninde; hun vilde gærne tale om hende. Hun viste ham hendes Håndskrift, et Digt, hun havde skrevet o. s. v. Da han ikke måtte vide hendes Navn, sagde de altid blot „hende", når Talen drejede sig om hende.

En Dag sagde Nina:

„Jeg drømte i Nat, at jeg var i Italien sammen med hende. Så mødte vi Dem. De opsnappede et enkelt Ord, jeg sagde, og dermed røbede jeg Dem min hele Hemmelighed.“

„Hvad var det for et Ord?“ spurgte han.

„Ja tror De, jeg siger det? — Så var De i Stand til at gætte det hele, og det skal De ikke.“

— „Skal jeg aldrig få det at vide?“

„Nej aldrig!“

Elskede hun ham da virkelig, siden hun sagde aldrig? Eller ménte hun det ikke? Han kunde ikke tænke sig, at de skulde have nogen Hemmeligheder for hinanden.

En Gang havde han ikke sét hende i tre Dage.

„Hvor kunde De blive så længe borte?“ sagde hun, da han endelig kom; „De kan da nok vide, at jeg har længtes efter Dem.“

I dette Øjeblik var han igen overbevist om, at hun elskede ham.

— „Jeg har været bedrøvet i disse Dage“, fortsatte hun; „De lér måske ad mig, når De hører hvorfor: hun er blevet forlovet og skal

giftes til Efteråret. Det måtte jo ské en Gang; men alligevel . . . Hvad det kan gøre mig, spørger De? — å jo, så kan vi ikke sés mere som før; så vil der være så meget i Vejen, og så er hun bestandig bunden til sit Hjæm. Hendes Forlovede kan ikke lide mig, det véd jeg, så i Huset hos dem kan jeg ikke komme. Har jeg så ikke Lov til at være bedrøvet? — Det falder altid så tungt at skilles fra, hvad man har kært."

Han kunde sé på hende, at det var Alvor; måske havde hun grædt. Hun sad ved Fortepianoet; hun havde nylig spillet, da han kom.

„Kender De Mendessohns „Winterlied?" spurgte hun; „vil De høre den?"

Hun spillede Melodien igennem og sang så de tre Vers:

„Mein Sohn, wo willst Du hin so spät,
Geh' nicht zum Wald hinaus!" etc.

Hun sang ret smukt.

„Er den ikke dejlig?"

Hun vendte sig om imod ham; han sad tæt ved hende og følte hendes Øjne hvile fast og rolig på sig.

Hvor de passede for hinanden! Alt, hvad

de havde tænkt og følt sammen, drog i dette Øjeblik forbi ham som en Række dejlige, lyse Billeder fulde af Fred og Harmoni. Også han holdt af denne Sang, — altid havde de Smag fælles, altid var det det samme, der rørte og tiltalte dem begge. Ja, de passede for hinanden, det var Ordet!

— — — — — — — — — — — — — — — —

„Det blev i Grunden aldrig til noget med den Karakteristik, De skulde levere af mig", sagde hun lidt efter, „og den må jeg endelig have. De véd, at om en Uges Tid rejser vi på Landet; skriv den inden den Tid, så at jeg kan få den med. De kan jo iøvrigt skrive den under hvilkensomhelst Form, De vil."

„— Og De méner ikke, det er bedst, at De ikke får den endnu?"

„Nej, hvorfor? Lad mig blot få den jo før jo hellere; De får dog ingen Ro for mig, før De har skrevet den. Husk så: om en Uge!"

Han måtte love det.

Familien v. Hohenfels tog altid om Sommeren ud til et lille Landsted, der lå knapt en Mils Vej fra Byen tæt ved Odenwald og rundt om omgivet af dettes mægtige Skove. Egnen er dejlig idyllisk, berømt for sin Skønhed og sin rene, forfriskende Luft. Foråret kommer

tidlig her, og Sommeren har en Sol, der hurtig modner de tunge, saftige Druer. En Sommer tilbragt i Odenwald glæmmes ikke.

Doktor Jünger glædede sig til at besøge v. Hohenfels der ude. De havde indbudt ham til at komme ofte, meget ofte der ud og tilbringe hos dem al den Tid, han kunde få tilovers. Han skulde nok få det behageligt. Det var så dejligt, sagde Nina, at spasére omkring i de store tavse Skove; man følte sig så let i Sind, så modtagelig for alle Indtryk. Hun skulde vise ham alle sine Yndlingssteder der ude: Højen med de store mosbegroede Klippestykker, hvorfra man kunde sé hélt ned til Rhinen, „Ekkodalen“ og „Elverpigens Kilde“. Tit, rigtig tit måtte han komme!

Det var Aften. Lampen stod tændt på hans Skrivebord; urolige Skygger flagrede op og ned ad Væggene. Han var i Færd med at skrive Skitsen, hvori han skulde karakterisere hende. Hvad skulde han skrive? Kunde det blive andet end en Fortælling om to, der holdt af hinanden og blev lykkelige sammen? — Nej, det kunde ikke blive andet. Og hvorfor skulde hun ikke have det at vide? En Gang

måtte det jo afgøres. Og selv om han nu også skrev det i Skitsen, behøvede hun jo ikke at tage det for andet end et Digt; . . . og var det vel andet? — var det i Grunden andet end et Fantasteri det hele? — men et sødt Fantasteri!

„— — Ja, hvor skulde de ikke elske hinanden“, skrev han; „ikke en éneste Hemmelighed skulde den ene have for den anden, — ingen, slet ingen. Alt skulde være fælles: hver Tanke, hver Begæring, hvert Ønske!“

Således måtte det være.

Det blev sént. Da Klokken gik til to, sad han endnu og skrev; Skitsen måtte være færdig med det samme, thi allerede Dagen efter skulde hun rejse.

Det var med en mærkelig Følelse, han overgav hende den.

„Nu må De læse den der ude i Skovens Stilhed, når De er ganske alene“, sagde han; „det vil så vise sig, hvorledes De synes om den. Jeg er iøvrigt ikke langt fra at fortryde at have skrevet den; De burde måske egentlig slet ikke have den at læse; men — — nu har jeg jo engang lovet det, og så får De tage den med.“

„Og hvorfor skulde jeg da ikke læse den?“

spurgte hun; „må jeg ikke vide, hvad De tænker om mig? Nu netop vil jeg læse den, nu har jeg Lyst til det. De gør mig jo ligefrem nysgærrig.“

Hun rejste. Allerede Dagen efter kom der Brev fra hende. Han havde anet det. Hvad indeholdt det? — Liv eller Død? Hans Hånd skælvede, i det han åbnede Konvoluten. Aldrig åbenbarede hendes Karaktér sig tydeligere, end når hun skrev. Der skal derfor her efter Hånden meddeles de Breve, hun på denne Tid skrev til ham. Det nærværende lød således:

„Jeg forstår ikke et Ord af Deres Skitse, hører De! — ikke et Ord! Jeg véd hverken ud eller ind. De havde Ret; jeg skulde ikke have læst den; men Børn vil jo have deres Vilje, ellers græder de. — — Hun elskede ham ikke. Hun betragtede ham som en Ven, fortrolig, ikke mere. Hun glædede sig til deres Sammenkomster; det interesserede hende men hun elskede ham ikke. Hun havde ikke elsket. Ingen Mand havde hos hende fundet Kærlighed, og dog havde hun kendt den Følelse, der bæver i éns Hjærte og kaldes

Kærlighed, — men ingen Mand havde hun elsket. Jeg forstår Dem ikke. Vi lader, som om intet er passéret, og så er alt ved det gamle. Hører De: Jeg forstår intet!

Nina v. H.“

Han lod Hånden med Brevet synke ned i Skødet og stirrede tavs hen for sig. Så var det da kun en Drøm det hele, en forfejlet, tåbelig Drøm! Hvad ménte hun med dette: „ingen Mand havde hun elsket, og dog havde hun kendt den Følelse, der bæver i éns Hjærte og kaldes Kærlighed?“ — Der var jo egentlig kun ét Svar at give, men det lød så utrolig, så æventyrlig, at han ikke ret kunde tro det. Nej, det kunde ikke være muligt, og dog . . . havde det ikke allerede for længe siden været, ligesom han havde anet det? . . . Dette skulde altså blive Enden! Hun elskede ham ikke, han var ikke andet for hende end en Ven!

Å, nu gik det først op for ham, hvor inderlig kær hun var ham, og hvor smærteligt det vilde være for ham at miste hende. Og det måtte han jo. Kunde han vel sé hende mere efter dette? Nej, det kunde, det vilde han ikke, og selv om han også vilde, hvortil skulde det vel så føre? Dag for Dag var hun

blevet ham kærere og kærere; så hellere skilles nu end sénere, når det var blevet ham endnu vanskeligere at undvære hende.

Ja skilles, skilles!

Han gik som i en Drøm; han vaklede, vidste ikke, hvad han skulde. Mindet om alle de lykkelige Timer, de havde tilbragt sammen, stod for ham som en Række tågede Drømmebilleder, hvis virkelige Eksistens han knapt kunde tro på. Var det også muligt altsammen? var det ikke en Drøm? Nej, der lå jo hendes Brev: „Hun elskede ham ikke!“

Han måtte skrive. Og dog, hvor skulde han kunne samle Tankerne, og hvad skulde han skrive? — At det var forbi altsammen? — Ja, at det var forbi, forbi altsammen! Han var syg, fortvivlet. Intet havde hun forstået, skrev hun? — Jo hun havde; desværre! — hun havde kun forstået altfor godt. Det kunde ikke være andet; var det ikke det bedste at vågne af Drømmen nu? — Jo, det bedste var det, men . . . Hun havde Ret, da hun sagde, at det var svært at tage Afsked med det, man havde fået kært.

Han dyppede Pennen:

„De forstår intet, siger De? — Jo, De forstår, netop fordi De har svaret. De forsøger

blot ikke at gøre det, men det er ikke nok. Der er passéret meget; intet er mere ved det gamle . . . jeg kan jo ikke mere tænke på Dem og være glad. Jeg holder af Dem nu som før, men, — De forstår det? — vi sés ikke mere. Jeg vil rejse. Jeg er syg, fortvivlet. Bort må jeg. Glæm mig, — tænk på mig som på en død, — vi mødes dog ikke mere! Jeg mangler Lykken."

Således omtrent skrev han. Om Aftenen sendte han Brevet afsted.

Vilde hun svare ham? — Ja, det vilde hun, det måtte hun, vidste han. Var det virkelig også muligt, at de ikke skulde sés mere? — Det måtte jo være så, det var det rimeligste, og dog, jo mere han tænkte der over, desto mindre kunde han forstå det. Å, hvor var det muligt, at han kunde undvære hende!

Næste Dags Middag allerede kom der Brev fra hende; Halvdelen af det var allerede skrevet, inden hun havde modtaget hans. Det lød:

„Hvorfor skriver De ikke? Har jeg såret Dem? De må skrive, hører De! — det er ikke til at udholde. Jeg har ventet Brev ved hver Tid, Posten kunde komme, men der var intet fra Dem. Hvorfor skriver De ikke? De

er ikke vred, vel? — Å, havde De nu blot skrevet, at der ikke var passéret noget, så havde alt været ved det gamle, så havde der ikke været noget i Vejen. Nu derimod er jeg utilpas.

— — — — — — — — — — — — — — —

Jeg har fået Deres Brev for et Øjeblik siden. Jeg véd ikke, hvad jeg skal skrive; De har gjort mig så ulykkelig. Jeg kan ikke gøre for det. Jeg er ingen Kokette, det véd De; jeg har ikke leget med Dem. De må ikke fortvivle, hører De! — jeg kan ikke holde det ud. Å, havde jeg blot ikke skrevet! Kom her ud i Morgen, De må! Jeg må sé Dem, tale med Dem; vi kan ikke skilles således. Kommer De ikke, vel, så opsøger jeg Dem hvor og nårsomhelst til Tros for alt, hvad der hedder Form, og til Trods for, hvad jeg selv finder passende. De må tro mig: jeg savner Dem. Jeg har en øm Samvittighed; jeg bebrejder mig alt, hvad jeg har sagt og tænkt, — hører De! — det kan ikke ende således.

Ja, jeg forstår Dem. Hele Dagen har jeg tænkt på Dem. Meget mørkt har der været, men også meget lyst.

Hvorfor mangler De Lykken?

Å gid jeg ikke havde skrevet! så havde alt været ved det gamle; — vi havde det så godt! Jeg må sé Dem i Morgen; — De må komme. Jeg kan ikke mere!

Nina.

E. S. Hvad er det utrolige, bizarre ved mig? — . . . en Kvinde! De véd, hvem det er. Det er Vanvid, jeg véd det; det forspilder min Lykke. Kan det ikke blive anderledes? — De er den første og éneste Mand, til hvem jeg siger det; forstår De??"

Det var med en forunderlig Følelse, at han læste dette Brev. En Kvinde var det, hun elskede; det var altså det utrolige, den store Hemmelighed ved hendes Karaktér. Så havde hans Anelse dog været rigtig. Men hvor var det muligt? Han kunde ikke forstå det. Det var noget uhørt, noget gådefuldt; han vidste det uden at kunne forstå det.

Å, men hun holdt dog så inderlig af ham. „Kan det ikke blive anderledes?" skrev hun; „— De er den første og éneste Mand, jeg siger det til;" — hvad vilde det sige andet end, at hvis hun nogensinde skulde komme til at elske en Mand, da måtte det blive ham? Og dette: „Horfor mangler De Lykken?" —

lød så klagende, så bedrøvet, næsten som om hun bebrejdede Skæbnen det. Nej, alt Håb var ikke dødt endnu; — en Gang i Tiden kunde Lykken dog komme, og han havde Tid til at vente. Han måtte der ud til hende, det fulgte af sig selv. Han måtte sige hende, at hun ikke skulde være bedrøvet, at hun havde gjort ham glad igen, og at han ikke forlangte at blive lykkeligere end det Håb, hendes Brev vakte i ham, havde gjort ham.

Ja, han var virkelig glad igen. Så forunderlig er den menneskelige Natur: han var glad over, at hun var bedrøvet for hans Skyld. Ingen Mand havde hun holdt af som ham; hendes Kærlighed til den unge Pige måtte jo kun være en Sygdom, som kunde helbredes; han kunde fristes til at sige: en Trolddom, der kunde løses. Og det skulde lykkes! Nu håbede han igen.

VII.

Næste Dag noget hen på Eftermiddagen var Dr. Jünger hos v. Hohenfels. Han traf Nina ene i Stuen; de andre var gået en Tur ud at spasére. Hun havde ventet ham. I

det han kom ind, rejste hun sig op, kom hen imod ham og sagde, i det hun så' ham fast ind i Øjnene:

„Jeg vidste det, De vilde komme."

I det samme rakte hun ham en Bukèt Violer — hendes Yndlingsblomster. Det er alt, hvad jeg kan give Dem, skulde det vel sige; tag dem og vær vis på, at De er den éneste Mand, jeg i dette Tilfælde vilde have givet dem til. Jeg giver Dem disse Blomster, fordi jeg holder af Dem, og fordi jeg gærne vilde elske Dem, hvis det var muligt.

De satte sig ved Vinduet; hun lod ham beholde hendes Hånd i sin. Det var svært for dem begge at tale, skønt der var så meget, så uendelig meget, der skulde siges; det var dem næsten ikke muligt at fremføre et éneste Ord.

„Hører De, jeg er ikke ulykkelig mere!" hviskede han endelig; „De har jo sagt, at De vilde savne mig, ikke sandt?"

„Jo", svarede hun næppe hørlig og så' ned for sig.

„De skrev", vedblev han, „at De har tænkt over vort Forhold. „Meget mørkt har der været, men også meget lyst." Jeg velsigner Dem for disse Ord. De har gjort mig lykke-

lig med dem. Jeg forlanger ikke mere . . . jeg kan blot ikke miste Dem.“

Hun svarede intet. Var det Bevidstheden om, at han kendte hendes unaturlige Hemmelighed, der gjorde hende forlegen og tavs? Hun så' op på ham og rødmede svagt.

„Nu véd De det altså!“

Han nikkede. Denne Gang var det ham, der tav.

„Ikke sandt“, vedblev hun; det lyder unaturlig, fabelagtig? — Nu forstår De, hvorfor De skulde brænde Tegningen, hvorfor jeg netop havde fremstillet hende på mit Maleri, og hvorfor De for første Gang så' mig fare sammen og rødme, den Gang De mødte mig sammen med hende?“

„Og kan De huske“, sagde han, „da De sagde, at jeg aldrig skulde få det at vide? Man skal sjælden sige aldrig.“

„Ja. — Jeg vilde ikke tilstå for mig selv, at jeg nogensinde skulde komme til at tale så fortrolig med en Mand som nu med Dem; men . . . jeg vilde give Dem, hvad jeg kunde . . . elske Dem kan jeg ikke . . . men min Fortrolighed kan jeg give Dem hél og udélt . . . og så er det dog kun lidt imod, hvad De giver mig. Det er en forunderlig Følelse, jeg

i dette Øjeblik besjæles af; De er den første Mand, der nogensinde har elsket mig. Bliv min Ven, lov mig det!"

„Ja, så vidt det står i min Magt", svarede han.

Hun tog et Stykke Papir frem og rakte ham det.

„Læs det", sagde hun; „ingen før Dem har læst det, og heller ikke skal nogen anden få det at sé, men De skal kende min Natur."

Han tog Papiret og læste:

„Fragment.

. . . Hvad vilde han ikke have givet for et Kys af denne Mund, — for endog kun et éneste Øjeblik at turde slynge sin Arm om hendes Hals og trykke hende til sit Hjærte! Men det var kun sjældent, meget sjældent, at hun gav efter for hans stiltiende Bønner. Thi han bad kun med Blik; intet Ord kom over hans Læber. Hun var en ef disse viljefaste, overlegne Naturer, for hvilke man uvilkårlig bøjer sig; ingen faldt på at give hende Hånden, rakte hun ikke sin frem først; ingen Frihed tillod man sig overfor hende, og det var svært at udholde hendes Blik. Men en enkelt sjælden Gang, når de sad éne sammen, lagde hun Armen om hans Hals og kyssede ham. Af dette

Kys måtte han leve i mange, mange Tider og Uger og Måneder igennem kun nøjes med et enkelt let Håndtryk. Intet turde han tage, når hun ikke gav ham det . . .“

„De har læst det?“ spurgte hun.

„Ja“, svarede han og gav hende Papiret tilbage.

„— De forstår, at den éne Person er mig? — og at . . . „hun“ ikke er mig?“

Han nikkede blot, overvældet som han var af Indtrykket. Ja, det var, som hun havde sagt, noget uhørt, noget unaturligt, og det unaturlige forfærder uvilkårlig. Men nej, det var umulig andet, det måtte være en forbigående Sjælssygdom hos hende; det måtte kunne blive anderledes, hun måtte kunne redes. Og han skulde gøre det.

„Nu De har læst det“, sagde hun, „går det op for mig, at det egentlig var et Forræderi mod den, jeg kalder „hende“, at jeg lod Dem sé det. Det er meget, at De har kunnet bringe mig dertil; — De formår meget over mig.“

Hun lukkede Papiret sammen og gæmte det igen.

„Nu er jeg atter glad og tilfreds“, sagde hun, „og Glæden kommer fra Dem. Jeg har

været så ulykkelig i disse Dage . . . Ven, jeg kan ikke miste Dem!“ og hun greb endnu en Gang hans Hånd og trykkede den. „Husk, så er alt ved det gamle, ikke sandt?“

„Jo“, svarede han; „vi havde det jo så godt. Lad os blive ved at have det sådan. Og nu har vi jo heller ikke mere nogen Hemmelighed at skjule for hinanden.“

Hun rejste sig.

„Har De ikke Lyst til at gå en Tur? — Så kan vi gå ud at møde de andre.“

Det vilde han gærne. Hun gik ud for at hente sit Overstykke og kom straks efter tilbage med det. Han hjalp hende det på.

„Det blæser lidt i Dag“, sagde hun; „egentlig burde jeg være forsigtig og tage mere Tøj på; — jeg tåler ikke meget. Jeg har haft Lungebetændelse to Gange, og hvis den nu kom igen den tredje, så . . .“ hun gjorde en Bevægelse med Hånden som for at antyde, at så vilde det sagtens være forbi med det samme.

Hans Hjærte snørede sig uvilkårlig sammen af Angst; den Tanke, at hun kunde dø bort fra ham, var ikke tidligere faldet ham ind. Nu derimod kom den som en uhyggelig, snigende Anelse, der gjorde ham tavs og

dræbte det Smil, der nylig havde spillet ham om Munden. Hvor det vilde være frygteligt! Han turde knapt tænke derpå og kunde på den anden Side heller ikke lade det være.

„De gør mig så angst“, sagde han; „lov mig, at De vil være forsigtig!“

„— Ja, jeg skal nok være forsigtig — for Deres Skyld, og for Resten: Ukrudt forgår ikke så let, véd De. Men i Dag behøver jeg vist ikke tage mere på alligevel, — man må frem for alt ikke forvænne sig: det er jo varmt i Vejret, og vi går ikke langt. Kom så!“

De gik ned gennem Haven.

„Skal vi besøge Ekkodalen?“ surgte hun; „jeg har jo lovet at vise Dem den, og den er så smuk. — Så skal vi denne Vej.“

De bøjede ind på en Skovsti, der førte ned til de lavere Dalstrøg, og efter et Kvartérs Gang kom de til en stor åben Plet i Skoven, der på alle Sider begrænsedes af høje, stejle Klipper,

„Nu er vi der“, sagde hun; „sé Dem nu godt om.“

Der var virkelig smukt. Ældgamle Ege strakte deres krumme Grene hen over Hovederne på de kommende og ligesom indbød

dem til at søge Hvile i deres Skygge; Dalfladen var en éneste stor, bølgende Græsflade, og oven over alt dette ragede de høje Fjælde i Vejret rundt om på alle Sider.

„Nu skal vi prøve Ekkoet“, sagde hun; „råb et Navn, — mit for Eksempel.“

Han råbte: „Nina!“

Der kom straks Svar fra den modsatte Side, men ikke nok hermed: Navnet gentoges flere Gange efter hinanden længere og længere borte fra og tilsidst så svagt, at det næppe kunde høres. Det var de forskællige Fjældvægge, Lydbølgerne efter Hånden kastedes tilbage fra, der frembragte dette mærkelige Ekko.

„Ikke sandt, det er overraskende at høre?“ sagde Nina; „Almuen holder ikke af Stedet hèr; de tror, det er Troldene, der gentage, hvad man råber.“

De satte sig et Øjeblik ned i Græsset; det var frisk og blødt, og Egene strakte deres mægtige Skygger hen over dem.

Alt var stille; ikke et éneste Vindpust fandt Vej ned i den lune Dal. En énlig Skovfugls Triller var den éneste Lyd, der afbrød Stilheden.

IX.

Tiden gik sin stille, jævne Gang.

Det lakkede hen ad Efteråret.

Dr. Jüngers Forhold til Frøken v. Hohenfels var endnu det samme som før. „Det er tungt at elske håbløst“, — jeg tror, det er Rousseau, der siger det, — „men det er besværligere at elskes uden selv at elske.“ Og han har Ret. Men på disse to passede det ikke. Hun var glad for hans Kærlighed, skønt hun ikke kunde gengælde den. Når han undertiden ikke havde sét hende i længere Tid og da sagde, at han havde længtes efter hende, smilede hun.

Så kom endelig midt i September Måned et Brev fra hende, der fuldstændig skulde forandre deres gensidige Forhold. Dr. Jünger havde Dagen i Forvejen været hos v. Hohenfels, og Nina og han var gået en Tur ud at spasére sammen. De havde besøgt Ekkodalen. Hun havde været underlig tavs og indesluttet, lidt nervøs næsten. Mod Sædvane var der noget, hun skjulte for ham. Medens de sad nede i Dalen, læste han Heines berømte Digt „Fugl Fønix“ for hende:

„Sie liebt ihn, sie liebt ihn!“

Hvad Indvirkning dette havde på hende, sés bedst af efterfølgende Brev:

„Hele Dagen i Går var jeg i godt Humør, det vil sige: gnaven udvendig men glad i Hjærtet; gnaven, fordi jeg var noget forkølet, og glad, fordi — nå, det kan være det samme; De må ikke være indbildsk. Man skal sjælden sige aldrig; det har jeg måttet og må stadig sande.

Det var med en forunderlig Følelse, at jeg hørte Dem læse Heines Digt. Havde De i det Øjeblik sagt noget, så . . .; men det var godt, De intet sagde, thi den Gang var jeg ikke således på det réne med mig selv som nu.

Jeg elsker Dem, elsker Dem inderlig! Det er en forunderlig Tilståelse af en ung Pige ligeoverfor en ung Mand; men De forstår mig. Jeg har aldrig før kendt Dem så godt, som da De sad med blottet Hoved foran mig og læste Digtet. I det Øjeblik følte jeg, hvor inderlig jeg holdt af Dem, og hele Dagen har det jublet i mig: „jeg elsker Dig, jeg elsker Dig!“ Havde De ikke læst Digtet for mig, havde De vist endnu ikke fået dette Brev; det var det, der åbnede mine Øjne.

Kærlig Hilsen! Skriv nu snart til Deres

Nina."

Så var det da altså kommet det Øjeblik, han héle Tiden havde håbet på men dog ikke ventet så hurtig. Trolddommen var besejret og Fortryllelsen løst; — nu elskede hun ham. Han var lykkelig, uendelig lykkelig. Hele Dagen gik han og byggede Luftkasteller for Fremtiden — brogede Kårthuse, som han selv blæste om igen, så snart han var færdig, for så atter at kunne begynde forfra.

Det var dog i Grunden kommet pludselig, for pludselig næsten. Han kunde ikke forklare sig det anderledes, end at hun hele Tiden havde elsket ham, og at hendes Følelse først var kommet til Bevidsthed netop i det Øjeblik, han læste Heines Digt for hende. Mærkelig nok holdt hun ellers ikke synderlig af Heine. Men denne Forklaring vilde også stemme overéns med hendes hele Opførsel imod ham. Havde han ikke allerede for længe siden tro't at læse Kærlighed i hendes Øjne, og havde hun ikke længtes efter og savnet ham, når han var borte? Jo, hun havde elsket ham meget længere, end hun selv vidste det; Kærligheden var ikke kommet pludselig;

den havde udviklet sig langsomt, ganske langsomt af fælles Forståelse og Sympati.

Det var dog, når alt kom til alt, en mærkelig Tanke for ham: denne, at hun elskede ham. Undertiden kunde han have været tilbøjelig til at tage det héie for en Drøm; men han havde jo hendes Brev liggende for sig, — det håndgribeligste Bevis, man kunde tænke sig. Det var Virkelighed. Han læste Brevet, atter og atter; han kunde det uden ad fra Ende til anden men vedblev dog bestandig at læse det om igen. Hun bad ham skrive snart; det turde han ikke glæmme, og samme Dag afsendte han også sit Svar på hendes Brev — et glad og jublende Svar, hvori han kaldte sig selv den lykkeligste af alle.

Dagen efter kom der Brev fra hende igen. Det meste af det var skrevet samme Aften som hans, — altså inden hun modtog hans Svar. Hendes Brev lød således:

„Jeg kan ikke holde det ud men må allerede begynde på et nyt Brev, inden jeg har fået Deres. Den Tanke at elske og elskes er noget så nyt, så aldeles ukendt for mig; jeg har altid været vant til at give, sjælden til at modtage. Véd De, hvorfor jeg elsker Kvinder? Fordi jeg savner Kærlighed, og

fordi ingen Mand har elsket mig, — men jeg har jo heller ikke elsket nogen. Min Følelse for Dem er ikke, som jeg straks trôde, Forelskelse; nej, den ligner slet ikke noget andet. Jeg kan ikke forklare det; jeg véd blot, at jeg føler mig så glad og tilfreds som ikke i lang Tid. Hele Dagen taler jeg i Tankerne kun med Dem og kalder Dem da altid ved Fornavn: Otto! Jeg venter Brev fra Dem allerede i Morgen. Bliver jeg skuffet? — Jeg må læse Svar på mit Brev.

Jeg vidste ikke, hvorledes jeg skulde få Tiden til at gå i Går Aftes, efter at jeg havde sendt Brevet afsted. Snart sang jeg, snart spasérede jeg, og det var mit Ønske at sove hele Natten uden Afbrydelse; jeg vilde ikke tænke — kun sove. Da jeg vågnede, tænkte jeg straks på Dem: Nu har han vist snart mit Brev, nu læser han det måske! o. s. v.

Hvor jeg er glad over, at dette kommer nu, da jeg skal miste hende. For første Gang synes jeg, at jeg får Erstatning. Skal jeg måske blive lykkelig? Å, jeg kan næsten ikke tro det. Er det muligt, at jeg endelig fuldt ud skal føle mig optagen af en virkelig Kærlighed, — at jeg skal elskes af én, der sætter mig højst af alle — mig alene? Å hvor det

er nyt! Medens jeg skriver dette, synes jeg, at det synger i mig; det er ikke mig, den sædvanlige Nina, der skriver, nej, det er en ny, en ukendt!

Jeg véd ikke, hvorfra jeg får alle disse Ord. Og det er til en Mand, jeg skriver! Jeg vilde så gærne fortælle Dem meget mere om alt dette; men nej — det tør jeg ikke; De vilde blot ikke kende mig igen, dersom jeg sagde Dem alt, hvad der taler i mit Indre. De må nøjes med at tænke Dem det.

Jeg har aldrig kysset nogen Mand, og dog har jeg savnet Kærlighed så inderlig, dog vilde jeg være forgået, om jeg ikke havde kysset nogen. Vi Kvinder kysser jo så tit hinanden; — aner De hvorfor? — Jeg har ikke brudt mig om at kysse enhver ung Pige; jeg er ikke forelsket i Kvinder i Almindelighed, kun i Særdeleshed. Det er ikke Skønhed, jeg sér efter, nej, det er et vist Skær, en Duft, der kan være udbredt over en Kvindeskikkelse. Jeg kan dårlig tåle et langt Kvindeblik, — andet kender jeg jo ikke; — jeg føler mig, å, så lille! og må bede om Nåde. Hun har været den fornuftigste af os to, thi sjælden har hun givet efter for mig. Jeg siger vel intet og beder ikke, men hun kender mig,

skønt hun ikke forstår min dobbelte Natur. Når jeg drømte om hende om Natten, og hun kyssede mig i Drømmen, var jeg så glad og levede af det héle Dagen, thi hun gav mig kun sjælden mere end Hånden, og i den sidste Tid har hun været så optagen. Det er lang, lang Tid siden, jeg har fået et Kys. Forstår De, — jeg længes?

Dersom jeg ikke havde lært hende at kende, havde jeg intet kunnet skrive. De bedste Skitser, jeg har forfattet, ere nedskrevne umiddelbart efter, at jeg havde truffet og talt med hende; hun har inspiréret mig med et Ord, et éneste Blik. Den Skitse, De syntes bedst om, tvang hun mig næsten til at skrive, — den og meget andet. Men nu tænker jeg kun på Dem og er så jublende glad. Skal jeg sende Dem et Kys i Tankerne? Å, at De nu var her!

To Timer senere.

Hvor jeg har ventet på dit Brev, min egen Otto! (hvor det er underligt at skrive!) — og for et Øjeblik siden har jeg endelig modtaget det. Jeg kan ikke rigtig forstå det héle; jeg er så glad, så inderlig lykkelig, og det er din Skyld. Postbudet blev så længe borte, syntes jeg, men tilsidst kom han da. Jeg

kunde tænke mig, hvad Du vilde skrive, — det måtte jo komme sådan. Forlovet, er det virkelig mig! Medens jeg skriver dette, føler jeg, at jeg lér over hele Ansigtet, lér af indre Lykke og Glæde. Hvor jeg elsker Dig! Jeg læser dit Brev flere Gange, — det er en Drøm, en dejlig Drøm!

Véd Du hvad: jeg tænker bogstavelig talt ikke på andet eller andre end Dig. Jeg føler undertiden Trang til at skrige højt for at få Luft. Gid Du nu var her og sagde „Du“ og kaldte mig ved Navn, så . . . men det kan ikke nytte; Du kommer jo først i Morgen. Men héle Natten vil jeg drømme om Dig!

Jeg har længtes efter at sige „Du“; i Tankerne har jeg ikke sagt andet. Jeg var så bange, at Brevet ikke skulde komme, — så havde jeg ikke kunnet sove godt. Men nu føler jeg mig så rask og glad; Lykken er den bedste Medicin. At tænke sig: jeg føler mig lykkelig! Forunderligt, — og mere og mere for hver Time! Min egen elskede Ven!

Et rigtig kærligt Kys sendes Dig fra din

Nina.“

X.

Næste Dags Eftermiddag tog Dr. Jünger efter Bestemmelsen ud til v. Hohenfels.

Der var flere fremmede, da han kom. Nina tog imod ham som sædvanlig; ikke et éneste Ord, intet forandret Ansigtsudtryk røbede noget for de tilstedeværende. Thi ingen følte det Håndtryk, hvormed hun bød ham velkommen, og ingen opfangede hendes Blik, da deres Øjne mødtes. Det var kun „Hr. Doktoren", der kom, straks efter pladséret mellem de øvrige Herrer og draget ind i den forøvrigt temmelig ligegyldige Samtale, som han ganske naturlig var alt andet end oplagt til at høre på. Således gik to dræbende lange Timer, førend det lykkedes ham at slippe ned i Haven. Dèr kunde han da endelig igen trække Vejret frit.

Haven var stor og tæt bevokset med Trær, — en hél lille Skov næsten. Yderst ud mod Dalen lå en lille Lund, i hvis Udkant der stod en Bænk, fra hvilken man havde en vid og henrivende Udsigt hélt ud over Ekkodalen og ned til Landsbyen Waldbrunn. Hèr havde Nina og han tit i Løbet af Sommeren siddet

og sét Solen gå ned bag Bjærgene i Vest; hèr havde de så ofte talt fortrolig sammen; — hèr vilde han sidde og tænke på hende. Hun havde sét, hvor han var gået hen, vidste han, og dersom det var hende muligt at slippe bort fra Selskabet, vilde hun komme.

Det blæste en Smule. De høje Træers Grene bevægedes op og ned af Vinden, og Skovens énsomme, højtidelige Susen lød hen over hans Hoved. Solen skinnede på skrå gennem Løvet og tegnede skiftende Lyspletter på Grusgangen foran ham; en énlig Skovfugl kvidrede tæt ved nede i Dalen. Hèr var Stilhed, hèr var Ro. Bænken, han sad på, kaldtes Nina's Bænk, fordi hun havde ladet den anbringe dèr og i det hele taget særlig yndede denne Plads. Stedet mindede ham om hende, og hendes Navn var det, han hørte gennem Træernes Susen.

Der lød Skridt tæt ved ham, lette og hurtige; han behøvede ikke at spørge om, hvem det var. I det næste Øjeblik stod hun foran ham. Han rejste sig op og udbredte Armene imod hende. Hun kastede sig til hans Bryst, og deres Læber mødtes i et langt Kys.

Men ingen af dem sagde et Ord; ikke engang hendes Navn formåede han at hviske.

Øjeblikket var så stort, så fuldstændig opfyldt af deres Følelse, at der ikke var Plads for noget Ord. Og hvortil også Ord? — De forstod jo hinanden; et éneste Blik sagde mere end alt andet, dette: jeg elsker Dig! og det Favntag, i hvilket de holdt hinanden omslynget: nu slipper jeg Dig ikke mere!

Sagte drog han hende ned på Bænken ved Siden af sig, og hun slyngede Armene om hans Hals og lagde sin Kind tæt op til hans. Det var som en Drøm det hele; næsten var det dem, som om de i hinandens Arme svævede bort, langt bort mod det fjærne og uendelige. Instinktmæssig kyssede de ikke hinanden mere end den éne Gang. Det er kun det første Kys, der ejer al denne berusende Sødme, og den lå endnu frisk på deres Læber. Denne Duft af det første og réneste måtte vare hele dette Møde ud.

Solen sank; ingen af dem anede, hvor længe de havde siddet dèr, ingen talte et Ord, ingen forsøgte det engang. Først da Kirkeklokken nede i Waldbrunn begyndte at ringe, vågnede de begge op som af en Drøm og rejste sig; de andre måtte ikke savne dem.

„Du bliver vel i Morgen over?“ spurgte hun langsomt.

Han nikkede.

„Så går vi ud at spasére i Morgen; i Dag kan vi dog ikke nå at komme til Ekkodalen“, tilføjede hun.

De holdt hinanden tæt omslyngede. Først da de kom hélt hen i Nærheden af Huset, slap de hinanden.

„Jeg kan ikke tale med de andre nu“, sagde hun; „jeg bliver her nede lidt endnu. Men Du må gå op; man må ikke savne os begge. Giv mig din Hånd først, — så, gå så! — Min egen Otto! Du har gjort mig så lykkelig i Dag, som jeg aldrig havde tro't at skulle blive det! — Farvel så længe, nu sidder jeg her og drømmer om Dig“.

Endnu et Håndtryk og de gik hver til sin Side.

Lidt efter kom Nina allerede op igen.

„Jeg kunde ikke være borte fra Dig“, hviskede hun i forbigående til ham; „nu vil jeg sætte mig hen og synge, men det er kun for Dig!“

Hun åbnede Fortepianoet, og han satte sig hen i en Krog, medens hun sang „Winterlied“. Måske havde hun aldrig sunget med et sådant Udtryk som den Aften; Hjærtet lå

hende ellers sjælden på Læberne. „Men det var også kun for ham, hun sang.“

Lidt efter tog de fremmede afsted på nogle ganske enkelte nær, der blev til næste Dag. Blandt dem var som sagt Doktoren.

Tidlig på Formiddagen den næste Dag gik de begge ud at spasére. Som i Forvejen aftalt gik Turen til Ekkodalen. De gik ned over Stænten. Han rakte hende Hånden for at hjælpe hende over, og de gik videre Arm i Arm. Alt var lyst og frisk; det havde regnet ganske lidt om Natten. Fuglene sang rundt om i Underskoven. I Dag kunde de tale.

„Endnu i Går“, sagde Nina, „stod det héle for mig som en Drøm; jeg kunde ikke tro, at det var muligt.“

„— Men i Dag?“

„Ja, i Dag“, svarede hun smilende, „i Dag tror jeg det.“

Han lagde Armen om hendes Liv og trykkede hende tættere op til sig. Det var med dem som med Naturen: begge var vågnede forfriskede og styrkede efter Natten. Søvnen er endnu mere nødvendig for den lykkelige end for den bedrøvede, og dog er

det så såre vanskeligt at sove, når Lykken står ved Hovedgærdet og sér på os. Sorgen græder sig selv i Søvn; — den, der har skrevet dette, kender begge Dele.

Han fortalte hende, hvor vanskelig det havde været ham at falde i Søvn; det var sagtens gået hende ligeså, thi hun så' skælmsk op på ham og smilede.

Så nå'de de Dalen.

Du kære gamle Ekkodal blandt Odenwalds Fjælde! tit søger minderige Tanker tilbage til Dig. Du har sét to elskendes Lykke; i dine Skygger har de vandret sammen; Du har hørt ham hviske hendes Navn og hun hans igen. I dit bløde Græs har de siddet ved hinandens Side og vævet gyldne Fremtidsplaner af de svømmende Skyer og Vindens Susen i Løvet. — Thi hvad behøve de elskende vel mere?

De sad på en af et stort Klippestykke dannet Bænk; hendes Hånd hvilede i hans.

„Véd Du, at jeg har været rigtig doven i disse Dage?“ sagde hun; „jeg har ikke skrevet en Smule. Du må gærne skænde paa mig. Men nu skal jeg nok blive flittig, — ikke sandt, Du vil have det således?“

„Jo, min egen Nina“, svarede han; „det har været min lykkeligste Drøm, at vi to

skulde kunne arbejde sammen. Derfor må Du lære at skrive."

Og sagtere vedblev han at hviske til hende om, hvorledes de skulde have alt fælles, både Arbejdet og Arbejdets Velsignelse. Deres Kærlighed skulde gøre dem stærke til at arbejde, og de skulde søge at blive til Lykke for mange. Hun og han skulde være ét; hun måtte ikke tabe Troen paa sig selv og sine Kræfter.

Så tav han; hun så' tankefuld op på ham og lagde Armene om hans Hals og Panden op til hans Kind.

„Jeg skal gøre, hvad jeg kan!" hviskede hun.

Det var kun få Ord, og dog lå der i dem en Afgørelse for hele Livet. Arbejdet skulde være Prøvesténen for deres unge Kærlighed.

De lignede ikke andre forlovede; det kunde aldrig være faldet dem ind at tale om evig Kærlighed. De vidste begge, at intet er evigt uden Omskiftelsen, og at de måtte prøve sig selv. Men kunde de arbejde sammen i deres Kærligheds Navn, fuldt ud og inderlig, så vilde den sagtens også vare Livet igennem.

XI.

Der gik en Uges Tid. Nina og Otto så's to Gange i dette Tidsrum; den ene Gang var hun i Heidelberg, den anden han i Odenwald. Da hun var i Byen, mødtes de oppe på Slotsruinen. Det var om Formiddagen, og foruden dem var der ikke et éneste Menneske der oppe. Vejret var smukt; det var varmt Solskinsvejr med en mild, forfriskende Søndenvind. Nede på Neckaren gled Flodfartøjerne forbi med deres skinnende hvide Sejl oppe, og en Gang imellem kom en lille hurtig Dampbåd frem for atter lige så hurtig at forsvinde, efterladende en lang bølgende Røgstrime, der langsom gled over mod den modsatte Bred.

Nina så' glad og lykkelig ud ligesom hele Tiden siden deres Forlovelse og sagde spøgende:

„Kærlighed gør doven; tænk, jeg har endnu ikke skrevet det allermindste! Men det gode Forsæt har jeg endnu, og forhåbentlig vil min gode Engel sejre. Opgiv mig et Æmne at skrive om; — selv er jeg dum i Dag."

„Godt, nu skal jeg forsøge det", vedblev hun efter at have hørt, hvad han foreslog; „jeg vil deri skildre en rigtig flygtig Natur.

Jeg er selv flygtig, det siger alle. Hør, véd Du hvad, er Du ikke bange for, at jeg skal glæmme Dig igen? — Du véd, man kan ikke omskabe sin Natur."

Ménte hun det eller ikke? Det var vel kun Spøg, men det skurrede alligevel i hans Øren. Mellem andre forlovede vilde en sådan spøgefuld Ytring have været såre naturlig; men hos dem var den ikke ganske på sin Plads. De var begge for alvorlig anlagte.

„Elsker Du mig virkelig", svarede han, „skal Du nok lade være at glæmme mig, og i modsat Fald er det jo godt, at man opdager sin Fejltagelse, inden det bliver for sént." — „Jeg kan godt lide, at Du tager Sagen på den Måde", vedblev hun; „så er man bedst i Stand til at tage mod Virkeligheden, hvorledes den saa er. Jeg er i Grunden slet ikke følsom anlagt, det véd Du godt, om jeg end ikke kan kaldes kold og ufølsom. Men én Ting er jeg: umådelig praktisk."

Hun lo ad sig selv.

„Er jeg uelskværdig?" spurgte hun og slyngede Armene om hans Hals.

Han kyssede hende, og hun blev pludselig alvorlig.

„Å, Otto", sagde hun, „Du kommer vist til at bære meget over med mig; lov mig, at

Du vil det! Husk, Du er den første Mand, jeg holder af og taler kærlig til. Det må Du ikke glæmme. Ufølsom er jeg ikke; jeg holder så inderlig af Dig og kan ikke tænke mig, hvorledes jeg skulde kunne undvære Dig. Du må ikke blive vred på mig, selv om det skulde synes, at jeg undertiden er lunefuld. Jeg har vanskelig ved at tale kærlig til nogen; det er, ligesom noget holder mig tilbage. Selv til hende har jeg aldrig sagt andet end „De.""

Hun lagde Hovedet ned på hans Skulder og vedblev hviskende:

„Og tænk, hvor alt dette er nyt for mig! — Jeg har jo altid udfyldt den mandlige Plads hos dem, jeg holdt af — — — og nu skal jeg være Kvinde! — Er det så underligt?"

Hun kunde ikke sé op på ham men vedblev at skjule Ansigtet ved hans Bryst. Ordet „dem" skar ham i Hjærtet.

„Du har altså elsket mere end én Kvinde?" spurgte han.

„Ja", hviskede hun næppe hørlig.

Han spurgte ikke mere. Der gik flere Minuter, uden at nogen af dem talede.

„Du holder ikke mindre af din Nina nu

end før, vel?“ sagde hun endelig og så' op. Måské havde hun grædt.

„Nej, nej“, svarede han og sluttede hende fast i sine Arme; „jeg er tværtimod glad, fordi Du er oprigtig imod mig.“

Han vilde ikke tilstå, at hendes Ord smærtede ham.

„Og nu er det jo også forbi, ikke sandt?“ tilføjede han.

Hun svarede ikke men slyngede blot Armene fastere om hans Hals.

„Jeg er en gådefuld Natur“, sagde hun; „vær god og overbærende imod mig; jeg kan ikke gøre derfor; jeg vil jo blot, at Du skal være lykkelig.“

„Nina, elsker Du mig?“ spurgte han pludselig og så' fast på hende.

„Ja Otto, jeg elsker Dig“, svarede hun fast; „Du må ikke tvivle derom, thi så bedrøver Du mig, — og husk, Du er den éneste, jeg har at være glad over i Verden. Skænd på mig, når jeg er uelskværdig, det må Du gærne, men tvivl ikke om, at jeg holder af Dig. Og tror Du, jeg vilde have sagt, hvad Du har hørt i Dag, dersom jeg ikke elskede Dig? Du er ikke vred på mig, vel? — Giv mig din Hånd på det!“

Hun trykkede hans Hånd fast mellem sine og så' ham ind i Øjnene med et mildt, trofast Blik. Nej, nu tvivlede han ikke; deres Kærhed var vel ung, — fra i Går kun, — men den vilde nok bestå sin Prøve.

„Så kommer Du altså ud til os i Overmorgen?“ sagde hun, da de skiltes; „kom ikke for sént, ellers får vi ikke Tid til at tale rigtig sammen. Jeg fortjener intet Kys til Afsked, vel?“

„Men jeg da, — skal jeg undgælde for det?“ spurgte han.

De lo begge; Munterheden var atter vendt tilbage.

Et Par Dage efter var Dr. Jünger som aftalt i Odenwald. Han ventede at finde Nina glad og oprømt, men det var ikke Tilfældet.

„Bare Du ikke stiller for store Fordringer til mig“, sagde hun, da de var alene; „Du tror, jeg har mere Talent, end det er Tilfældet, — det tror alle. Jeg har intet skrevet, slet intet, — jeg kán ikke!“

Hun lod Hånden synke ned i Skødet.

„Du har Talent, Nina“, svarede han; „det har Du allerede víst; jeg ikke blot tror det, — jeg véd det. Her gælder det blot om at

ville. Du må arbejde; husk, hvad det gælder. Og véd Du, hvorfra Du skulde få Vilje dertil? —: deraf, at Du holdt nok af mig til at arbejde, fordi jeg vilde det. Hører Du, Nina, jeg vil det, at Du skal arbejde, jeg beder Dig derom; Du må gøre det; før bliver vi ikke lykkelige sammen; husk, at vi må kunne dele alt."

Hun svarede intet men så' ned for sig. —

„Nina, har Du glædet Dig til i Dag?" spurgte han.

„Ja", svarede hun; men det lød stille og forsagt.

„— Er det virkelig sandt?"

„Tror Du mig ikke, når jeg siger det?"

„— Jo, så tror jeg det."

Han havde hidtil kun siddet med hendes Hånd i sin, men nu lagde han Armen om hendes Hals og spurgte:

„Bryder Du Dig om at kysse mig, Nina?"

„Ja!" svarede hun sagte.

Så sad de en Stund tavse; hun lænede sit Hoved op til ham. Det Mismod, der som en dunkel, uklar Anelse havde bemægtiget sig ham, svandt; han følte hende jo i sine Arme og skulde ikke slippe hende.

Og dog, — var det den samme glade, jub-

lende Nina, der havde smilet over hele Ansigtet af indre Lykke og Glæde? Var det hende, der knapt havde kunnet forstå sin Lykke men trôt, at den måtte være en dejlig Drøm? Han hviskede det til hende.

„Jo“, svarede hun, „Du må ikke tvivle, — husk, at jeg har bedet Dig derom. Jeg er lige så glad nu som før, kun er den første Rus forbi, og jeg kan tænke fornuftig og alvorlig over Sagen. Jeg tvivler om mine egne Kræfter, det er det hele. Du véd, hvorledes det gik med Maleriet; — en sådan Skuffelse to Gange vilde være for meget.“

„— Men vi vil dog håbe det bedste, ikke sandt?“

„Jo, det har vi Lov til“, svarede hun.

Der er et italiensk Ordsprog, der hedder: siamo sempre sotto la sorte! — vi stå stedse i Skæbnens Hånd! — Og dette er sandt. Ingen kan forudbestemme noget, førend han véd alt; Mennesket lever kun på Sandsynligheden.

Men gik alt, som han håbede, skulde Nina snart blive hans Hustru. Så vilde de bo i et lille Hus enten i Udkanten af eller hélt udenfor Byen, hvor der var Stilhed og Fred. De

skulde leve så dejlig sammen. Den tidlige Morgen skulde finde dem begge ved Arbejdet, og om Aftenen skulde de sidde fortrolig sammen i Tusmørket, om Sommeren nede i den lille Have, om Vinteren inde i den lune Stue, når Lyset fra Kaminen kastede et klart, rødligt Skær ud over Gulvet, og lange Skygger spillede op ad Væggene. Uden for Vinduerne måtte Løvet ved Sommertid hænge tæt og bladtungt; Lindene skulde dufte hélt ind i Stuen og drysse Blomster tæt på Jorden udenfor. Den ene Dag skulde gå som den anden, hyggelig og rolig.

Sådan fantasérede han hele den næste Dag. Han længtes efter sin forlovede for at kunne fortælle hende det altsammen; også hun skulde dele hans lykkelige Drømme.

Han glæmte kun dette: siamo sempre sotto la sorte! — Thi Dagen efter kom hendes Brev som et Lyn fra den skyfri Himmel. Det meddeles her:

„Nej, nej, Otto, jeg kan ikke være for Dig, hvad jeg skal. Du får mig ikke hélt; — å, jeg er så inderlig ulykkelig!

Bebrejd mig ikke noget, vær ikke altfor bedrøvet og ulykkelig, så tilgiver jeg mig det aldrig selv.

Tilgiv mig, tilgiv mig, Otto; Fejlen ligger hos mig. Jeg var så glad, jeg tro'de at kunne være alt for Dig; jeg glædede mig over Forandringen, som jeg tro'de skulde gøre mit Liv lyst og kærligt, men nej — jeg kan ikke.

Jeg er ulykkelig over, at jeg ikke elsker Dig, thi jeg holder så meget af Dig; men når Du ikke har mit hele Selv, kan jeg ikke gøre alt, hvad jeg gærne vilde, for din Skyld, kan ikke tænke og arbejde sammen med Dig. Å Gud, så var det kun en Drøm, — jeg kan altså ikke elske en Mand! Du er min bedste, min sandeste Ven, men ikke mere; jeg kan betro Dig alt men ikke elske Dig. Å tilgiv, tilgiv!

Det er godt, det er kommet så tidlig, inden det var blevet altfor sént. Jeg kán intet, — jeg har grædt, — jeg er syg; kære Ven, ja Ven altid, forlang ikke mere, — beklag mig, bebrejd mig ikke; jeg vilde jo gærne give Dig alt, så inderlig gærne.

Gid jeg havde Ro nu, fuldstændig Ro, — jeg pines. Ingen kan vist lide mere end jeg, fordi de ikke kan elske én, som de gærne vilde elske.

Vær fornuftig, bliv til noget uden mig! Skriv ikke skærende fortvivlet, når Du skri-

ver; jeg kan ikke holde det ud. Jeg vilde så gærne gøre Dig lykkelig.

Jeg kan ikke tilgive mig selv, at det er mig, der har forårsaget vort Forhold, . . . og dog, hvor var jeg ikke glad!

Du må ikke tænke på mig og være bedrøvet, hører Du! Vær min Ven! Jeg kan ikke skrive mere; mine Kinder brænder som Ild. Tilgiv, at jeg gør Dig Sorg!

Nina."

Slaget bedøvede ham næsten; Overgangen var for pludselig. Instinktmæssig greb han et Stykke Papir og skrev:

„Kom i Morgen Kl. 12½ i Ekkodalen; jeg må tale med Dig. Ingen behøver at vide, at jeg kommer. Otto."

Han sendte det straks afsted. Hele Natten omtrent lå han vågen og tænkte frem og tilbage uden at kunne nå til et endeligt Resultat; først hen ad Morgenstunden faldt han i et uroligt Blund. Da han igen vågnede, var det højlys Dag.

Hvad skulde han gøre, hvad beslutte? — Blot, blot ikke miste hende, så fremt der var den ringeste Mulighed for at kunne beholde hende. Han havde tilsidst udarbejdet en Slags Plan. Op på Formiddagen lejede

han sig en Hest og red ad en Omvej ud til Odenwald. Han ønskede ikke at blive sét af nogen.

XII.

Det var midt i September; Bladene havde allerede antaget dybere og mørkere Farver, enkelte var endogså gulnede, og undertiden faldt ét af dem ned på Vejen tæt foran den ridende. Det blæste mod Sædvane koldt og efterårsagtig; på denne Tid plejer det nemlig ellers altid at være Sommer i Odenwald. Dr. Jünger drejede om ad en Hulvej, der førte lige ned til Ekkodalen, og som Nina en Gang selv havde víst ham. Et Øjeblik efter var han der. Da han havde bundet sin Hest til et Træ og kom frem fra Buskadset, så' han, at hun allerede var der, skønt Klokken endnu manglede et Kvartér i halv. Langsomt og tøvende kom hun ham i Møde. Viljeløs gav hun ham Hånden og så' ikke engang op på ham. Hun så' bleg og lidende ud.

„Nina", sagde han, „Du må ikke være bedrøvet for min Skyld, hører Du! — Sé på mig, — jeg er jo ikke bedrøvet; alt kan blive godt endnu."

Hun rystede næsten umærkelig på Hovedet.

„Kom nu“, vedblev han, „lad os sætte os.“

De tog Plads på den store af Naturen dannede Sténbænk, hvor de gærne tidligere havde siddet, hver Gang de var nede i Dalen. Han holdt endnu bestandig hendes Hånd i sin.

„Du elsker mig ikke mere?“ spurgte han så rolig, han formåede, og dog skælvede hans Stemme.

Langsomt og brudt kom hendes Svar:

„Jeg har aldrig elsket Dig, Otto; jeg tro'de at gøre det, men jeg tog fejl af mig selv. Jeg har holdt af Dig og holder endnu af Dig som af ingen anden Mand, — men jeg kan ikke kalde det Kærlighed. Hvoraf jeg véd det? — Du skal høre det. „Skriv!“ sagde Du, — men jeg gjorde det ikke. Forleden Dag talte jeg med hende; hun sagde også: „skriv!“ — og jeg gjorde det. Det er endnu bestandig hende, ikke Dig, jeg elsker!“

Hun bøjede Hovedet og førte Hånden op til Panden. Hun græd. Én efter én rullede Tårerne ned ad hendes Kinder, ustandselige og trøstesløse. Det var første Gang, han så' hende græde.

„Tænk på Dig selv, Nina“, sagde han; „blot på Dig selv, uden at tage nogetsomhelst Hensyn til mig, og svar mig så på dette: tror Du, at Du kunde blive lykkelig som min Hustru, selv om Du ikke kom til at holde mere af mig end nu? Hun kan jo dog aldrig blive noget for Dig i den Forstand, og blev Du blot lykkelig, vilde jeg også være det.“

„Nej“, svarede hun kort og tonløst.

Lidt efter tilføjede hun:

„Jeg vilde ikke kunne blive lykkelig som din Hustru, når jeg ikke fuldtud kunde give Dig igen, hvad Du gav mig, og det kan jeg ikke. Holdt jeg mindre af Dig, end jeg gør, vilde jeg sige: tag mig, jeg skal holde af Dig! — så vilde jeg hellere lade Dig leve i Vildfarelse end gøre Dig Sorg; men som jeg nu holder af Dig, er Du mig for kær, til at jeg kan skuffe Dig.“

„Og tror Du, de fleste Ægteskaber er byggede på mere end det, vi føler for hinanden?“ spurgte han.

„— Méner Du vort Venskab?“

„Vort Venskab? — ja kald det kun således.“

„— Ja! — det tror jeg.“

„Men jeg, hvor skal jeg kunne undvære

min Nina?“ udbrød han; . . . „å, lad os ikke forhaste os, lad os vente og sé Tiden an lidt endnu. Vil Du vente, vil Du endnu et Aar være min forlovede? — måske så alt bliver godt.“

„Jeg tror det ikke; det blivér ikke anderledes.“

„— Men vil Du, — vil Du vente?“

Hun tav. Lidt efter svarede hun:

„Ja, det vil jeg, hvis det kan trøste Dig, — blot det så ikke, når den Tid er gået, vil blive endnu sværere for Dig at undvære mig end nu! Men i det ydre må Du kun være min Ven. Vi kan ikke mødes hverken hèr eller noget andet Sted; det vilde ikke passe sig. Du må nøjes med at sé mig hjæmme. Også må Du glæmme, at min Læbe en Gang har kysset Dig, thi det kan ikke ské mere; det vilde stride mod min Sømmelighedsfølelse. Men i Hjærtet, dybest inde, vil jeg betragte Dig som min forlovede og føle mig bunden i et År.“

„— Men hvad forstår Du så ved at være bunden?“

„Jeg véd egentlig ikke; jeg kan ikke forklare det.“

„— Må jeg sige, hvad jeg méner? Kan

Du gøre dette for mig: ikke sé hende mere, så vidt det er muligt, ikke kysse nogen med Kærlighed? — — betragte hende som død? — — ikke søge Kærlighed hos nogen i det kommende År? Dette forstår jeg ved at være bunden."

Hun sad en Stund tavs ligesom for at tænke efter, men så fik hun på én Gang Magt til at tale:

„Nej, Otto, nej, det kan jeg ikke, selv ikke om det gjaldt mit Liv, hører Du! Tror Du, at jeg, som er vant til Kærlighed, kunde love ikke at kysse nogen i et hélt År? — Nej, jeg vil ikke love det, thi jeg kunde ikke holde det. Du aner ikke, hvad Du siger; Du kender mig dog ikke hélt og véd ikke, hvor megen Lidenskab, der gløder i mit Bryst! — Nej, den Betingelse må Du ikke stille; Du kunde lige så godt fordre mit Liv, som at jeg ikke mätte sé hende; Du vilde blot forbitre mig Livet uden at have nogen Glæde deraf. Jeg kan få så mange Kys, jeg vil. Med et Blik alene kan jeg få hvilkensomhelst af de unge Piger, jeg kender, til at kysse mig, — alle undtagen hende; hun kysser mig ikke, selv om jeg beder, og jeg beder ikke; jeg tager selv, hvor jeg véd, at jeg tør, ellers lader jeg være.

Kan jeg ikke få, hvad jeg vil, hos den, jeg holder af, må jeg tage det hos andre. Du skal kende mig hélt, derfor siger jeg dette. Jeg kan ligge vågen af Længsel halve Nætter igennem, når en eller anden Dame — i et Selskab f. Eks. — har víst mig lidt Imødekommenhed. Jeg agter hende ikke så meget, hvis jeg får hende til at kysse mig, men det bryder jeg mig ikke om; bliver jeg blot tilfredsstillet, er det nok. Men det bliver jeg sjælden; jeg opnår næppe mere end at blive syg, — lidenskabelig vilde jeg sige.

Aner Du, hvor ubegrænset min Tiltro til Dig er, at jeg fortæller Dig alt dette, og forstår Du så, at det er umuligt, hvad Du forlanger? — Uden at kysse en Kvinde kan jeg ikke leve. — — —

Å, jeg er så ulykkelig; det er Nemesis, der rammer mig, — nu kan jeg ikke finde Lykken. Mange unge Piger har grædt og græde endnu for min Skyld; deres Bebrejdelser lyder stadig i mine Øren, — mange vågne Nætter har jeg haft for deres Skyld. Jeg har holdt af dem, — har kysset dem og til en vis Grad víst dem en Verden, som de ikke tidligere kendte, og så — har jeg glæmt dem. Nu må jeg selv lide til Gengæld, nu får jeg

betalt, hvad jeg har gjort mod andre. Det er min Skæbne; Du véd, at jeg tror på en Skæbne og en Nemesis. I to År har jeg været trofast, — men jeg har ikke trôt på mig selv; — jeg var vis på, at jeg vilde glæmme hende ligesom alle de andre, — men nej, det kan jeg ikke, — og sé det er Nemesis. Det er gennem Dig, Otto, at jeg straffes. Nu kender Du mig; . . . jeg kan ikke elske Dig; . . . kan Du blive min Ven?"

Han sad næsten som bedøvet; der fór et Øjeblik en uvilkårlig Gysen igennem ham. Det unaturlige forfærder, derfor ræddedes han for hende, derfor kendte han hende slet ikke nu.

Men da han så' op, mødte han et Par tungsindige, bedrøvede Øjne, der ufravendt hvilede på ham. Jo, det var dog hende, den Nina, han elskede; dette Blik kendte han. Var det virkelig muligt alt det, hun havde fortalt, — var hun på én Gang to Personer, eller hvorledes? . . .

„Kan Du blive min Ven?" havde hun spurgt.

„Du véd jo, at jeg elsker Dig", var alt, hvad han svarede.

Men de vidste begge, hvad dette Svar betød, dette: at de måtte skilles for bestandig.

Det var et underligt Øjeblik. Forlovede havde de været, og nu skulde de skilles; Trøst var der ikke for dem i den hele Verden, — det brogede uendelige Liv havde ingen Lindring i Skilsmissens Stund. Selv den almægtige Gud, tilbedt og lovsunget af tusend henfarne Slægter, vilde have stå't afmægtig overfor deres Sorg. Og hvorfor? Fordi Livet, uenigt med sig selv, stred en Kamp med sig selv i deres Indre, — fordi de elskede hinanden og dog ikke elskede hinanden.

Det unaturlige kan ikke forklares; det er en Skabelsens Inkonsekvents, hvis Logik fører til et meningsløst Resultat. Men det hævner sig.

Det lyder forunderlig. Har jeg Uret? Måské. Men det véd jeg, at de var ulykkelige, grænseløs ulykkelige. Skilles kunde de ikke, leve sammen ikke heller. Det var forfærdeligt. Sit Liv, sin Fremtid havde han bygget på hende; intet tænkt uden hende — alt med hende. Vågen og i Drømme havde han gentaget det atter og atter: jeg elsker Dig, jeg elsker Dig!

Og hun holdt af ham, inderlig. Blot

kunde hun ikke sige: elske! En Hårsbred, en Milligram i Vægtskålen, — og hun havde elsket ham. Men Naturen havde selv sat Skranken: hun kunde ikke elske en Mand! — kun Kvinder! Det var som en Forbandelse, der hvilede over hende. Naturen straffede sig selv for sin Fejltagelse gennem dem, og de måtte lide Straffen.

Det blæste koldt ind på dem, men ingen af dem mærkede det. Kun Nina hostede en Gang imellem.

„Vær forsigtig, bliv ikke forkølet!“ sagde han, da han på én Gang så', at hun mod Sædvane sad med bar Hals.

Hun smilede bittert men trak ikke Tøjet fastere om sig. Over en Time sad de således tavse. Så rejste han sig og knappede Frakken.

„Går Du?“ spurgte hun.

„— Ja.“

Ingen sagde mere; ingen turde tale. Han stod og så' ned på hende, og hun holdt Blikket fæstet mod Jorden.

„Farvel, Nina!“ sagde han endelig og rakte hende Hånden.

Hun tog den, langsomt og tankeløst, men brød så pludselig ud i en krampagtig Gråd.

Han knælede ned på Jorden foran hende, og hendes Hoved sank ned på hans Skulder. Hele hendes Legeme sitrede af undertrykt Hulken, og én for én følte han hendes hede, bitre Tårer falde på sin Hånd; der lå en uendelig Jammer i denne Gråd. Men hvad hjælper det at rase mod Skæbnen, selv om den er uretfærdig? Og hèr var det jo Nemesis, sagde hun.

„Nina, skal jeg blive?“ hviskede han.

„Nej, nej, bliv ikke, Du bliver blot ulykkelig, hvis Du ikke glæmmer mig. Gå bare. Å Gud, jeg kan ikke elske Dig og dog ikke leve uden Dig. Gå, Otto, gå! Jeg er syg og elendig, grænseløs elendig, — jeg kàn ikke mere.“

Kun med Møje fik hun udtalt Ordene; hun stønnede. Hun havde forkølet sig, hendes Bryst var angrebet af den kolde Blæst, men hun blev ved at sidde med blottet Hals. Han trak Tøjet sammen om hende.

„Du må ikke, Nina, hører Du, jeg vil ikke have det!“ sagde han.

Hvad skal jeg da, når jeg ikke må dø! sagde hendes Blik, men intet Ord kom over hendes Læber. Han vidste intet at svare.

Der hørtes Lyd som af Hestetrav. Han

skyndte sig op; ingen måtte sé dem sammen. For sidste Gang sluttede han hende i sine Arme.

„Kys mig til Farvel, Du elskede!“ hviskede han.

Halvt mekanisk adlød hun; men hendes Læber var kolde, næsten som en død's.

Han rev sig løs.

„Farvel, min éneste Nina“, sagde han; „græd ikke for min Skyld; Du kan jo ikke gøre derfor.“

„Nej, jeg kan ikke, jeg kan ikke, jeg kan ikke gøre for det!“ Det lød næsten som et Skrig. „Å, gid Du var en Kvinde, at jeg kunde elske Dig!“

Hun sank tilbage og skjulte Ansigtet i Hænderne.

Således skiltes de.

Efterskrift.

En Bog som denne er enten Vanvid eller Sandhed, og da en Forfatter netop aldrig bliver trôt, når han forsikrer det sidste, har Forf. af disse Linjer kun dette at sige til Kritiken: *Spørg Kvinderne, men spørg fornuftig!*

p. t. Mygdal, Sept. 1883.